

ΠΑΝΗΤΑΡΧΟΣ

3

Ο ΑΡΧΟΝ
ΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

2
ΔΡΧ.

Ο ΑΡΧΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με την όλομαυρη κουκούλα, έξακολουθεί ν' ανεβαίνει τρέχοντας, τη στενή, πέτρινη σκάλα. (*) Φωτίζει τον δρόμο του μ' ένα ηλεκτρικό κλεφτοφάνaro. Στά μάτια του λάμπει η ανυπομονησία. Μια στιγμή στέκεται λαχανιασμένος, 'Ανασαίνει βαρειά. Το κορμί του συνταράζεται ολόκληρο. Ούτ' ένα λεπτό όμως δεν στέκεται να ξεκουραστή. Ξεκινάει πάλι. Έχει φτάσει σχεδόν στο τέλος της σκάλας.

Σ' ένα λεπτό ακόμα, βρίσκει μπρός σ' έναν κάθετο τοίχο. Φαίνεται σαν να μην υπάρχει καμμιό έξοδος σ' εκείνο το μέρος. Αύτος όμως, δεν δείχνει ν' ανησυχή καθόλου. Πιέζει με το δάχτυλό του κάποιο σημείο, που το φωτίζει με το φανάρι του. Ο τοίχος αρχίζει να στρέφη αργά - αργά, μ' ένα ελαφρό δόσισμα. Σχηματίζεται κάποιο σκοτεινό ανοίγμα.

Ο άνθρωπος, με την κουκούλα ρίχνεται μέσα. Βρίσκεται σ' ένα τρομερή υπερέγερση νεύρων. 'Ανάδει ένα φώς.

Έδω, είναι ένα μικρό δωματάκι. Σαν κελλί φυλακής. Δεν έχει καθόλου έπιπλα. Μόνο ένα τραπέζι. Πάνω σ' αυτό

(*) Διάβασε το 2ο τεύχος του «Πλανητάνθρωπου».

τὸ ὑπάρχει μιά παράξενη συσκευή.

Ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος τρέχει κοντά της. Στὸ ἐπάνω μέρος της εἶναι ἓνα ρολοῖ. Μὲ τρεμάμενο ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία χέρι, κανονίζει τοὺς δεῖχτες του. Μιὰ μικρὴ κίνησις...

— "Ἐνα λεπτό!, ψιθυρίζει τρίζοντας τὰ δόντια. "Ἐνα λεπτό μου φτάνει γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ...

Κι' ἀδίστακτα κατεβάζει τὸν μοναδικὸ μοχλὸ ποὺ ἔχει ἐκεῖνη ἡ συσκευή. Μετὰ χύνεται σὲ μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα. Τὴν ἀνοίγει μ' ἓνα κλειδί ποὺ βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του. Δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ τὴν ξανακλείσῃ πίσω του. Φεύγει σὰν τρελλὸς. Σὲ λίγο εἶναι στὸ δρόμο.

Ξαφνικά, νοιώθει τὴ γῆ νὰ χοροπηδᾷ σὰν ἄλγος κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. "Ἐνα τρομακτικὸ, ὑπερθόνη μουγκρητὸ ἀκούγεται, λὲς καὶ θύμωσε ἀπὸ τοῦτο ὁ θεὸς τῶν ἐγκάτων.

Εἶναι τέτοια ἡ δόνησις, ποὺ ὁ ἄρχων τῶν κατασκόπων γκρεμίζεται στὴν ἀρφαλὴ. Πεσμένος ὅμως καθὼς εἶναι, δὲν ξεχνάει νὰ στρέψῃ τὰ μάτια πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλικοῦ κτιρίου. Προλαβαίνει νὰ τὸ δῇ νὰ κλονίζεται, σὰν σπίτι ἀπὸ τραπουλόχαρτα, ποὺ τὸ φυσάει μιὰ ξαφνικὴ πνοὴ ἀνέμου. Τὴν ἄλλῃ στιγμὴ καταρρέει μονομιάς, σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη. Γίνεται ἀμορφος σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια. Ἀνάμεσά τους ξεπηδοῦν φλόγες.

Τὸ βλέμμα τοῦ κακούργου λάμπει ἀπαίσια.

— Αὐτὰ παθαίνουν οἱ ἐχθροί μου!, μουρμουρίζει μὲ ἄγρια χαρὰ.

"Υστερὰ βγάζει διαστικὰ τὴ μαύρη κουκούλα του. Τὴν κρύβει στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του.

Πολλοὶ ἄνθρωποι τρέχουν ἀπὸ παντοῦ, μὲς στὴ νύχτα. Ἀκούγονται φωνὲς ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Ὁ ἀρχικατάσκοπος μπερδεύεται μὲ τὸ πλῆθος. Δεκάδες περαστικὰ ἀνιάξια ἔχουν σταθῇ ἔξω ἀπὸ τὰ φλεγόμενα ἐρείπια. Ἀπομακρὰ ἀντηχεῖ μιὰ ἀστυνομικὴ σειρήνα ποὺ ζηγώνει.

* * *

Μιὰ ὥρ' ἀργότερα, στὸ σπίτι τοῦ ἀστυνόμου Ραϊῦ Κόλλινς, χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Κόλλινς ἔχει μόλις ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ποὺ ἐπέστρεψε. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔχει μείνει οὔτε μιὰ στιγμὴ καθιστός. Πηγαίνοντάς του συνεχῶς, σὰν λιγντάρη στὸ κλουβί. Τὰ μάτια του εἶναι κατακόκκινα. Δείχνουν βεβύτατο πόνο. Τὸ φαρδύ του μέτωπο εἶναι αὐλακωμένο ἀπὸ ρυτίδες.

Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ ἀνυπόμονα.

— Ἐμπρός!, λέει καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι τρεμουλιαστή.

— Ἐδῶ ἀντιφύλαξ Ρόμπινσον, τὸν πληροφοροῦν ἀπ' τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ σώματος. Κύριε ἀστυνόμε, οἱ γερανοὶ σήκωσαν ὅλους τοὺς ὀγκάλιθους

και τις τσιμεντόπλακες. Στα έρείπια δέν βρέθηκε ούτ' ένα πτώμα!

Μιά λάμψη έλπίδας φωτίζει το πονεμένο βλέμμα του Κόλλινς.

— Είσα: βέβαιος, Ρόμπινσον; ρωτά με λαχτάρα.

— Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Βέβαια υπάρχουν ακόμα σημεία που δέν έρευνήθηκαν. Το κτίριο ήταν πολύ μεγάλο και τὰ χαλάσματα είναι: χιλιάδες τόννοι. Οί ειδικοί όμως λένε, πώς αν υπήρχαν θαμμένοι άνθρωποι από κάτω, θάπρεπε νάχουν βρεθή στα σημεία που έρευνήθηκαν. Αργότερα θά σάς πάρω, νά σάς ξαναπώ νεότερα.

— Εύχαριστώ, λέει: άχ να ό αστυνόμος και κατεβάζει το ακουστικό στη συσκευή.

Η έλπίδα λάμπει τώρα πιο δυνατή στο βλέμμα του. Στρέφει: προς το μέρος της όμορφης κόρης του, που καθισμένη σε μία πολυθρόνα, μ' ένα δελίο στο χέρι, τον κυττάζει ανήσυχα. Από ώρα τον βλέπει: σ' αυτή την κατάστασι και σ' τα χείλια της κρέμεται: αυτή ή έρώτησι:

— Συμβαίνει τίποτε με τον παπού, πατέρα;

Ο Κόλλινς καταβάλλει προσπάθεια για να χαμογελάσει.

— Έτσι: νόμιζα, λέει. Όστερα. Ανατινάχτηκε ένα κτίριο, στο όποιο είχα λόγους να πιστεύω ότι τον κρατούσαν αιχμάλωτο. Τώρα όμως μου ανέφερε ό Ρόμπινσον, ότι

στα έρείπια δέν υπάρχει κανένα πτώμα...

Η Ντάινα κάνει μιά έκπληκτη κίνηση και χλωμιάζει. Όστερα κάνει να πη:

— Και άφού...

Σωπαίνει. Ο πατέρας της όμως καταλαβαίνει την έρωτησί της. Πηγαίνει: κοντά της και της χαϊδεύει: τρυφερά τα μαλλιά.

— Ξέρω τί θες να πής, παιδί μου, μουρμουρίζει. Άφού πίστευα πως τον κρατούσαν εκεί, γιατί δέν έκανα τίποτα να τον βρώ... Η άπάντησι: είναι εύκολη: "Ήξερα πως, αν έκανα το παραμικρό, θα τον σκότωναν!

Η Ντάινα χλωμιάζει περισσότερο. Μένει ακίνητη. Με τα μάτια γουρλωμένα και το στόμα ανοιχτό.

Την ίδια στιγμή, μες στη σιωπή που έχει γίνει, άντηχεί παράξενα το κουδούνι του τηλεφώνου.

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει άθελά του ό Κόλλινς.

Η κόρη του φέρνει το χέρι της στην καρδιά.

Τό κουδούνι του τηλεφώνου άντηχεί δεύτερη φορά. Όστερα τρίτη.

Ο αστυνόμος φαίνεται σαν να φοβάται: να σηκώσει το ακουστικό. Στο τέλος όμως, βλέποντας την άγωνία της Ντάινας, το παίρνει: άποφασιστικά στο χέρι του.

— Τί τρέχει, Ρόμπινσον; ρωτάει με κομμένη την ανάσα.

‘Ο ζωντανός ...νεκρός!

ΕΝΑ σαρδόνιο γέλιο
άντηχεί μές στο ακουστικό

— Πετάξτε τὰ όπλα, βλάκες!,
οὐρλιάζει γεμάτος τρόμο ό αρχι-
κατάσκοπος.

καί κάνει τόν Κόλλινς ν' ανα-
τιναχτή.

— Ποιός είναι; ρωτάει μ'
έναν όρρο στο φόβο.

— ‘Ο άνθρωπος που φιλο-
ξενούσε τόν πατέρα σου, Κόλ-
λινς!, του άποκρίνεται μιά
είρωνική καί γεμάτη κακία
φωνή.

— ‘Εσύ!, μουρμουρίζει
βραχνά ό άστυνόμος.

— ‘Ακρ.ώς! Καί έπειδή
ξέρω τὰ κόλπα σας έσάς τών
άστυνομικών, σέ συμβουλεύω
νά μην προσπαθήσης νά μά-
θης άπό που σου τηλεφωνώ!
Θά χάσης άδικά τόν καιρό
σου, Κόλλινς! Εχω μιά ιδιω-
τική γραμμή, γιά νά παίρνω
τούς φίλους!

— Πές μου τί θέλεις!, μου γ-
κρίζει ό άστυνόμος μέ ξαφνι-
κό θυμό.

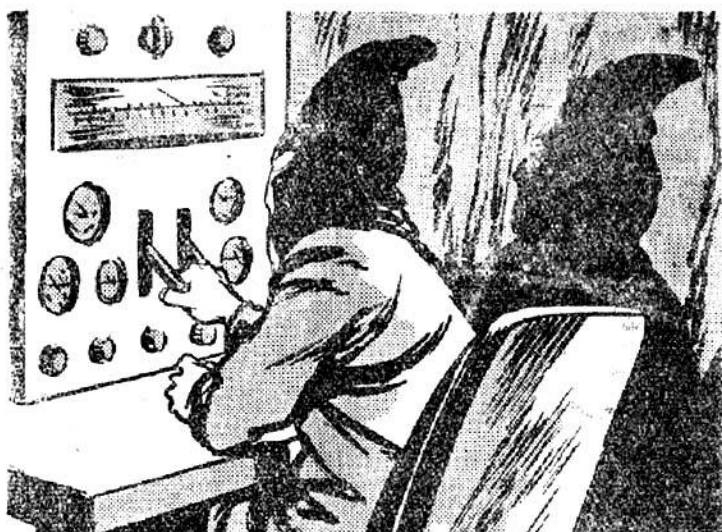
— Δυστυχώς τὰ νέα μου
είναι δυσάρεστα!, άποκρίνε-
ται: ό άλλος μέ τήν ίδια πάν-
τα είρωνεία. Πρέπει νά σου
πώ ότι ό γερο - πατέρας σου
έπαθε κάποιο άτύχημα!

‘Ο Κόλλινς κλονίζεται σαν
νά τόν χτύπησε ήλεκτρικό
ρεύμα. Τά χέρια του τρέμουν.
Γιά μερικά δευτερόλεπτα δέν
καταφέρνει ν' άρθρώση λέξι.
Στό τέλος ψιθυρίζει βραχνά:

— Τί θές νά πής, τέρας;

— Αυτό που άκουσες, Κόλ-
λινς! “Ενα κτίριο τινάχτηκε
στον άέρα καί δυστυχώς ό γέ-
ρος σου βρέθηκε άπό κάτω!

— Λες ψέματα!, οὐρλιά-
ζει ό άστυνόμος έκτός έαυ-
τού. Στά έρείπια δέν ύπάρ-
χει κανένα πτώμα!

‘Ο άρχικατάσκοπος κατεβάζει τόν μοχλό, γιά νά γίνη μιά έκρηξη.

Τό άνατριχιαστικό γέλιο άντηχεί πάλι.

— ‘Αλήθεια; Πότε ψάξανε κιόλας; Φουκαρά Κόλλινς! Τά λεπτά τού μισθού σου δέν θά σου φτάσουν νά βρής τόν πατέρα σου εκεί πού βρίσκεται! Είναι θαμμένος διακόσια μέτρα κάτω άπ’ τόν φλοιό τής γής, μέσα στόν δράχο! Δέν πρέπει νά στενοχωριέσαι όμως... Μακάρι κι’ εσύ κι’ εγώ ν’ αξιωθούμε νά-χουμε έναν τόσο βαθύ τάφο!

— ‘Αθλιε!, βογγάει ό άστυνόμος, ενώ παγωμένος ιδρώτας τόν λαύζει ολόκληρον.

‘Ο συνομιλητής του γελάει όλη μιá φορά, με τό άπαί-

σιο γέλιο του. Μετά λέει:

— Κι’ αυτό δέν είναι τίποτα, Κόλλινς! ‘‘Ήθελα νά σου άναγγείλω, πώς μαζί με τόν γέρο είναι θαμμένος κι’ ό νεαρός φίλος σου!

Μ’ όλη τήν άπέραντη θλίψη του, ό Κόλλινς παραξενεύεται καί ρωτάει άθελάι:

— Ποιός φίλος μου;

— Μήν κάνης τόν άνήξερο! ‘Εκείνος πού πετούσε στόν άέρα κι’ έκανε σπουδαία κατορθώματα! Αύτός πού έκλεψε τήν κόρη σου άπ’ τό άεροπλάνο μου! (*) Κάνει πα-

(*) Διάβασε τό πρώτο τεύχος τού «Πλανητάνθρωπου» με τίτλο «‘Ο άτσαλένιος τιμωρός».

ρέα του πατέρα σου τώρα, στον αιώνα ύπνο! Θεωρώ περιττό να σου πω πώς ο καθηγητής Κόλλινς, πριν πεθάνει, μου αποκάλυψε το μέρος που είναι κρυμμένος ο τύπος του Βλήματος Χ—25!

— Δεν σε πιστεύω, κακούργε!, λέει ήρεμα ο Κόλλινς, υψώνοντας περήφανα το κεφάλι. 'Απ' τὰ χείλια του πατέρα μου, δεν πήρες ούτε μία λέξη, ό,τι βασανιστήρια κι' αν τούκανες!

'Η απάντησή του φαίνεται πως κάνει τον άνθρωπο που του τηλεφωνεί, να λυσσάξει απ' το κακό του.

— Έτσι λές; ούρλιάζει άγρια. Καί νομίζεις πως ύπάρχει κανείς που μπορεί ν' αντισταθί στη θέλησή μου; Σε γελάσανε, άστυνόμε! Τώρα που πέθανε κι' εκείνος ο νεαρός, δεν ύπάρχει πια άξιος αντίπαλος για μένα! Καί ο Χ—25 κι' όλα τ' άλλα μυστικά σας, θάρθουν στα χέρια μου! Κι' όλες οι μυστικές βάσεις των πυραύλων σας, θα ταναχτούν στον αέρα! Σου δίνω τον λόγο μου!

— Κι' εγώ σου δίνω τον λόγο μου, πως το έκτελεστικό απόσπασμα θα σε πληρώσει για όλα σου τα έγκλήματα!, αποκρίνεται με φωνή που τρέμει από θυμό ο Κόλλινς.

— 'Ηλίθιε!, ούρλιάζει ο κακούργος. Είσ' ένα σκουλήκι μπροστά μου! Οι ώρες της ζωής σου είναι μετρημένες! Θα σε συντρίψω, όχι γιατί

μπορείς να με θλάψεις, αλλά για το θράσος σου! Ραντε-βού στην κόλαση!

Καί το τηλέφωνο κλείνει... 'Ο άστυνόμες με παγωμένη καρδιά άκουμπάει άργά-άργά επάνω στη συσκευή το άκουστικό. Άκούει σαν σε δειρο το πνιχτό κλάμα της Ντάινας.

'Η δύστυχη κοπέλλα τάχει καταλάβει όλα. Κουλουριασμένη στην πολυθρόνα της, κλαίει άπαρηγόρητη κι' οι λυγμοί τραντάζουν το κορμί της.

'Ο άμοιρος πατέρας, μ' όλον τον δικό του πόνο, πηγαίνει κοντά της για να την παρηγορήσει. Δεν έχει όμως ούτε δυο βήματα καί το κουδούνι του τηλεφώνου χτυπάει για τρίτη φορά. Μέκινήσεις νευρώσπαστου ο άστυνόμες ξαναγυρίζει καί ξαναπαίρνει στο χέρι του τ' άκουστικό:

— Έμπρός!, μουρμουρίζει αδύναμα.

— Άλλό, Ραϊύ! Σε ποιόν τηλεφωνούσες τόση ώρα;

'Ο Κόλλινς γουρλώνει τὰ μάτια κι' ύστερα μπήγει μία φωνή γεμάτη λαχτάρα:

— Ντάινα! Παδί μου!

'Η κοπέλλα ανατινάζεται κατάπληκτη καί τον κυττάζει άναυδη:

— Τί συμβαίνει, πατέρα;

— Ό... ο παπούς σου!

— Το κατάλαβα... Τον σκότωσαν!

— Όχι! Είναι ολοζώντανος καί μάς τηλεφωνεί!...

Τὴν τελευταία
στιγμὴ

ΚΑΙ ἀσφαλῶς, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται: ἀπίστευτο, ὁ ἀστυνόμος Κόλλινς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος, γιὰ τὴν ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ πατέρα του. Πῶς ὅμως εἶναι: δυνατόν νὰ εἶναι: ζωντανὸς ὁ καθηγητὴς Κόλλινς, ἀφοῦ ἡ λογικὴ λέει, πῶς θάπρεπε νὰ βρίσκεται θαμμένος, δεκάδες μέτρα κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς;

Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε αὐτό, ἂς γυρίσουμε πίσω, λίγο μετὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἀπαίσιο-
ρος ἄρχων τῶν κατασκόπων ἐ-
ξαφανίζεται ἀπ' τὴ μυστικὴ
κρύπτη.

Εἶδαμε ὅτι ὁ Πλανητάνθρω-
πος, ἀφοῦ ἔρριξε ἀναίσθητο
τὸν τρεμερὸ βασανιστὴ, (*)
ἐλευθερώνει τὸ καθηγητὴ Κόλ-
λινς, σπάζοντας τὶς ἀλυσί-
δες ποῦ τὸν κρατοῦν δεμένο.
Μετὰ ἐλευθερώνει καὶ τὸν δι-
δυμο ἀδελφὸ τοῦ τὸν Πατα-
τράκ, ξεκολλώντας μ' ἓνα τρά-
δηγμα, τὴν ἀσκήκωτη, θωρακι-
σμένη πόρτα τοῦ κελλιοῦ του.

Ὁ Πατατράκ ἔχει: ἀπομεί-
νει κυριολεκτικὰ ἔκθαμβος.
Χάσκει: μὲ τὰ συντρίμια τοῦ
βράχου, στὸ μέρος ποῦ ξεκόλ-
λησαν οἱ ἀτσαλένιες σφίνες.

— Γιὰ κύττα κεί!, ξανα-
λέει μὲ γουρλωμένα μάτια.
Τ' ἀδερφάκι μου ἔκανε... ζίου
- ζίτσου τῆς πόρτας! "Ε, αὐ-

τό, δὲν τόχα ξαναδῇ!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ὅμως
δὲν τὸν ἀκούει. Τὴν ἴδια ὥρα
παρατηρεῖ κι' αὐτὸς παραξε-
νεμένος κάτ'. Μέσα στὸ σκά-
ψιμο τοῦ βράχου, ὅπου ἦταν
στερεωμένος ὁ ἀξονας τῆς
πόρτας, βλέπει ἓνα ἠλεκτρι-
κὸ καλῶδιο. Τὸ μέτωπό του
ζαρώνει: μὲ ἀπορία.

— Ἀφοῦ εἶχαν καλῶδια,
λέει: σὰν νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτό
του, γιὰτὶ φατίζουν τὸ ὑπό-
γειο μὲ δαυλοὺς;

— Ἀπὸ τσιγκουνιὰ σίγου-
ρα!, ἀποφαίνεται ὁ Πατα-
τράκ κουνώντας τὸ κεφάλι
του. Γιὰ νὰ μὴν ἀνεβαίνει ὁ
λογαριασμὸς τοῦ ἠλεκτρι-
κοῦ! Λοιπὸν οἱ τσιγκούνηδες
ἄνθρωποι, μοῦ κάθονται ἐδῶ!
— καὶ δειχνεῖ τὸ στομάχι
του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀ-
κούγεται: ἡ φωνὴ τοῦ γερο-
καθηγητῆ. Εἶναι: τρεμάμενη
καὶ γεμάτη ἀγωνία:

— Φύγετε, παιδιὰ! Φύγε-
τε γρήγορα! Γιὰ τ' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ! Γιὰ νὰ ὑπάρχη κα-
λῶδιο, σίγουρα τοῦτο τὸ κο-
λασμένο μέρος θάναί ὑπονο-
μεύμένο! Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στι-
γμὴ θά τιναχθῇ στὸν ἀέρα!
Αὐτὸς ὁ κακοῦργος δὲν θά
μᾶς ἀφήσῃ νὰ ξεφύγουμε!

Ὁ Πλανητάνθρωπος, χω-
ρὶς λέξι, ἀρπάζει τὸ καλῶδιο
ἀπ' τὸ κούφωμα τῆς πόρτας
καὶ τὸ ξεκολλάει.

— Τόκοφα!, λέει θριαμ-
βευτικὰ.

Ὁ βασανισμένος γέρος, ὅ-
μως, κουνάει ἄλλη μιὰ φορὰ
τὸ κεφάλι μ' ἀπελπίσια.

(*) Διέβασε τὸ 2ο τεῦχος τοῦ
«Πλανητάνθρωπου» μὲ τίτλο «Οἱ
νεκροὶ δὲν μιλοῦν...»

Τὴν ἄλλη στιγμή, καταρρέει μονομιᾶς!

— Φευγάτε!, μουγκρίζει, καθώς τὸν σουβλίζουν τρομεροὶ πόνοι. Ἡ ἔκρηξι εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ ἀτοῦ... Ἀσφαλῶς δὲν τὸχει ἐμπιστευθῇ σ' ἓνα μονάχα καλῶδιο... Θὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα... Τρεχάτε νὰ σωθῆτε... Ὅσο εἶναι καὶρός!

Ὁ Πλανητάνθρωπος μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κοντὰ του. Τώρα καὶ στὰ δικά του μάτια καθρεφτίζεται ἡ ἀγωνία.

— Θὰ σᾶς πάρουμε μαζί μας!, λέει ἀποφασιστικά.

— Τρελλάθηκες!, φωνάζει ὁ Κόλλινς θραχνά. Τρεχάτε μ' ὅλη σας τὴ δύναμι κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ προλάβετε... Εἶναι πολλὰ τὸ σκαλιά...

Ἀφήστε με ἑμένα!

Ὁ Πλανητάνθρωπος ὅμως, σκύβει καὶ τὸν παίρνει μὲ τὸ ἓνα χέρι στὴν ἀγκαλιά του. Δὲν κάνει τὴν παραμικρὴ προσπάθεια. Λές κι' ὁ ἄλλος εἶναι μιὰ μικρὴ κούκλα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ θὰ προλάβουμε!, τοῦ λέει.

Κι' ἐνῶ ὁ καθηγητὴς δογγάζει ἀπ' τοὺς πόνους, ἐκεῖνος φωνάζει τοῦ Πατατράκ:

— Πάτ! Ἔλα δῶ! Πάσε με ἀπ' τὰ πόδια καὶ σφίξε με γερά!

Ὁ κωμικὸς ἀδελφός τοῦ ὁμως, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, κάνει κι' ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Ἀμ δέ!, μουρμουρίζει

κατατρομαγμένος. Ξέρω τί θα κάνει! Νά σου λείπουν αυτά!

— "Ελα λοιπόν, Πάτ! Τρελλάθηκες; Δεν καταλαβαίνεις πώς τὰ δευτερόλεπτα είναι πολύτιμα;

— "Άσε με χάμω, καλέ!, τσιρίξει: ὁ Πατατράκ πανικόβλητος. Ἐγὼ δὲ ξέρω τίποτα πὸ πολὺτ' μο ἀπὸ τὴ ζωύλα μου! Τὸ βρήκαμε τώρα: Πάσε μου τὰ πόδια καὶ πάμε γιὰ τὰ σύννεφα! Ξέρεις τί συνάχ: ἀρπάξα τὴν ἄλλη φορά;

— "ὦ, Θεέ μου! Δὲν ἄκουσες λο.πόν, Πάτ, πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ γίνῃ ἔκρηξ: ἐδῶ μέσα καὶ θὰ θάφτοῦ με ζωντανοί: Τί στέκεσαι;

— "Ε... ἔ... ἔκρηξ: ψελλίζει: πανι.ασμένος ὁ Πατατράκ καὶ κυττάζει ὀλόγυρα ἡλίθια. Πού τὸ εἶδες πὼς θὰ γίνῃ τέτοιο πράμα, Πήτ; Πού τὸ ἀκουσες; Τό... γράφε: ὁ Καζαμίας;

Ὁ Πλανητάνθρωπος καταλαβαίνει: πὼς χάνει τὰ λόγια του. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Φευσκάνε: τὰ πλεμόνια του καὶ κάνει μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Μπούουουμ!

Ὁ Πατατράκ ἀφήνει: μὲ τσι.ρχτὴ στρ.γγλ: καὶ κλαίγοντας... ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος τὸν ἀρπάζει μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του. Ὑστερα τινάζει: μὲ ὀρμὴ τὰ πόδια του. Τὴν ἄλλη στιγμή φτερουγίζει στὸν ἀέρα, μαζί μὲ τὸ δι.πλό φορτίο του. Χυμάει σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος

τῆς σκάλας. Ἀρχίζει νὰ τὴν ἀνεβαίνει στρ.φογυρίζοντας, μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Μὲ

— Παραπετάω τὸν τελευταῖο καιρό! Μὲ τὸ παρωμικρὸ «τσούπ», μὲ δάλεπεις στὰ σύννεφα!

τὰ ὑπερφυσικά μάτια του, βλέπει σὰν νάναι μέρα, μέσα στο ἀπόλυτο σκοτάδι. Τοῦ Πατατράκ όμως, κοντεύει νὰ κοπῇ ἡ χαλὴ του, καθὼς νοιώθει νὰ σπάζει τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ βλέπει τὸ παραμικρό.

— Πή... Πή... Πήτ!, κλαψουρίζει τρέμοντας. Πε...πεθάναμε; Πές μου τὴν ἀλήθεια! Μὴ μὲ κρατᾷς σ' ἀγωνία!

Ἡ ἀγωνία όμως σφίγγει καὶ τὴν καρδιά τοῦ Πλανητάνθρωπου. Οἱ στροφές τῆς σκάλας δὲν τὸν ἀφήνουν ν' ἀναπτύξει ὅλη του τὴν ταχύτητα. Πρέπει: νὰ προσέχει καὶ νὰ μὴ χτυπήσουν πουθενά ὁ Πάτ κι' ὁ καθηγητής, γιατί μετ' ἡ φόρα πὰν πηγαίνουν, κάτ' ἐκεῖ: τέτοιο θάνατο σίγουρος θάνατος. Παρ' ὅλ' αὐτά, δὲν κάνουν οὐτ' ἓνα λεπτό νὰ φτάσουν στὴν καταπακτή. Εἶναι: ἀκόμα ἀνοιχτή, ὅπως τὴν ἄφησε. Κι' ὁ μασκοφόρος κακοποιὸς εἶναι: ἀκόμα πεσμένος κοντὰ στὸ ἀνοιγμά της, ἀναίσθητος.

Ὁ ἱπτόμενος Τιμωρὸς περνάει μὲ δυὸ πηδῆδες τὴν ἀραχνιασμένη ἀποθήκη καὶ τὸ γραφεῖο πού ἀκολουθεῖ. Ὑστερα τὸ ὑπέροχο κορμί του, μαζί μὲ τὸ ζωντανό του φορτίο, τινάζεται πάλι ψηλά. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα περνοῦν ὅλοι μαζί ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ φωταγωγὸ τῆς ὁροφῆς καὶ ρίχνονται: πρὸς τὸν οὐρανό.

Εἶναι: καίρός. Ἕνας ὑποχθόνιος, ἐφιαλτικὸς δόγγος ἀκούγεται τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸ πελώριο κτίριο σωριάζεται

ζεταὶ σὲ ἐρείπια, μέσα σ' ἓνα τεράστιο σύννεφο σκόνης, πού τοὺς τυλίγει καὶ τοὺς τρεῖς, ἔτσι ὅπως πετοῦν στὸν ἀέρα.

Ὁ Πλανητάνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ὅτι αὕτῃ ἡ σκόνῃ ἀκρῶς, τοὺς ἔχει: κρυψὲ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ φοβεροῦ ἀρχικακούργου, πού βρισκεται: στὸν δρόμο καὶ παρακαλοῦσε τὴν ἔκρηξι.

Ἀμέσως μετὰ, λόγους τινάζοντα: μέσ' ἀπ' τὰ χαλάσματα.

Κι' ὁ Πατατράκ βρίσκει: μ' αὐτὸ εὐκαρία γὰρ... γκρίνια:

— Γιατί μᾶς φέρνετε στὴν...κόλασ; μὲ τίς φωτιές, Πήτ; Πήγα:νέ μας στὸν Παράδεισο πρὶο καλὰ! Ὅλο: τὸ λένε πῶς εἶναι ὥρα:ότερα ἐκεῖ πέρα!

Στὸ πατρικὸ κτῆμα

ΕΚΕΙΝΟΣ όμως πού σοβαρὰ κινδυνεύει: νὰ τρελλαθῇ ἅλῃ αὕτῃ τὴν ὥρα, εἶναι: ὁ σοφὸς καθηγητής Ἄντονυ Κόλλινς. Ἐχει: ξεχάσει: ἀκόμα καὶ τοὺς πόνους του. Ἐτσι ὅπως τὸν κρατᾷ ὁ Πλανητάνθρωπος μὲ τὸ ἓνα χέρι, προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ πίσω ἀπὸ τὴ ράχι: του, ἂν ὑπάρχει καμμιά συσκευή, πού κάνει: ἐκείνον τὸν παράξενο νέο, νὰ πετᾷ σὰν πουλί. Ὅταν ἐξακρῶνῃ πῶς δὲν ὑπάρχει τίποτα, ξεροκαταπίνει. Κρύος ἰδρύτας τὸν περιλούζει.

«Τρελλάθηκα!» σκέπτεται.

«Τρελλάθηκα ἢ βλέπω κάποιον παράξενο ἐφ' ὧρα!...»

Περνάει ἔτσι μισό λεπτό τῆς ὥρας. Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους δὲν ὑπάρχει οὐτ' ἓνα φῶς. Ἐχουν ἀφήσει: πολὺ πίσω τους τὴ Νέα Ὑόρκη. Πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ ἔρημες ἐκτάσεις. Καθὼς εἶναι νύχτα ἀφέγγαρη, οὔτε ὁ καθηγητής, οὔτε ὁ Πατατράκ, μποροῦν νὰ διαπιστώσουν μὲ τί φοβερὴ ταχύτητα γίνεται: αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο ταξίδι: τους. Μόνο πὺν νοιώθουν κί: οἱ δυὸ νὰ παγώνουν ὡς τὰ κόκκαλα. Ὁ ἄνεμος σφυρίζει: διαμυσμένον στ' αὐτὰ τους.

Σ' ἓνα λεπτό ἀκόμα, ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν. Κατεβαίνουν στὴν ἄκρη ἐνὸς μικροῦ χωριού, μὲ λιγοστὰ φῶτα. Ἐκεῖ πὺν πατοῦν τὰ πόδια τοῦ Πλανητάνθρωπου, εἶναι: μιὰ ἀγροικία. Ὅλα εἶναι σκοτεινά γύρω τους. Δὲν ὑπάρχει κανένα φῶς. Σὰν νὰ μὴν κατοικοῦν ἄνθρωποι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ καθηγητής Κόλλινς ἔχει χάσει: τίς αἰσθήσεις του. Ὁπως ἦταν ἦδη σὲ κακὰ χάλια, δὲν ἄντεξε σ' αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ ταξίδι. Ὁ Πατατράκ τρέμει ὀλοκληρὸς, ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια. Τουρτουρίζει. Τὰ δόντια του χτυπάνε σὰν καστανέττες.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ξεκρεμάει: ἓνα κλεῖδι πὺν βρίσκειται σ' ἓνα μυστικὸ σημεῖο, πίσω ἀπὸ μιὰ ξύλινη κολώνα. Ἀνοίγει μ' αὐτὸ τὴν πόρτα καὶ μπαίνει: στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀμέσως ἀνάβει:

τὸ φῶς. Ἀφήνει τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν γέρο σ' ἓναν καναπέ καὶ τρέχει: στὸ τζάκι. Σωριάζει: μιὰ ἀγκαλιὰ ξερόκλαδα καὶ βάζει: φωτιά. Σὲ λίγο μεγάλες φλόγες χοροπηδοῦν τρίζοντας χαρούμενα. Ρίχνει κί: ἄλλα ξύλα. Ἀρπάζει μετὰ στὰ δυὸ του χέρια τὸν καναπέ, μαζί μὲ τοὺς δυὸ ἄνθρωπους πὺν εἶναι ξαπλωμένοι: ἐπάνω. Τὸν ἀκουμπάει: ἐμπρὸς στὴ φωτιά, πὺν ὀλοένα δυναμώνει.

Πρῶτος ἀρχίζει: νὰ συνέρχεται: ὁ Πατατράκ. Τὸ τουρτουρητό του ὅσο πάει: καὶ λιγοστεύει. Ἀνοίγει: τὰ μάτια. Βλέπει: κατὰπληκτος τὸν ἀδελφό του, πὺν γονατισμένος στὴ φωτιά, ἐτοιμάζει: κάποιο ζεστό.

— Ἀχ!, ἀναστενάζει. Ὡστε εἶναι: ἀλήθεια: πὺν λένε, πὼς ὅσοι: πεθαίνουν ξαναγυρίζουν: στὰ μέρη πὺν ζήσανε μικροί! Ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ πατρικὸ μας κτῆμα τοῦ Σαὶν Τζάκομπ, Πήτ;

— Ἐδῶ εἶναι!, ἀποκρίνεται γελώντας ὁ Πλανητάνθρωπος. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲν εἴμαστε: πεθασμένοι!

Ὁ Πατατράκ ἀνασηκώνει: τοὺς ὤμους καὶ κάνει: μιὰ γκριμάτσα.

— Τὸ λές γιὰ νὰ μοῦ δώσης: θάρρος!, λέει: μελαγχολικά. Περιττό, Πήτ! Φοβόμουν: πρὶν πεθάνω! Τώρα: ποῦ γίνα: μακαρίτης, τί νὰ μὲ νοιάξῃ: πιά; Νὰ σοῦ πῶ: μάλιστα: τὴν ἀλήθεια; Μ' ἀρέσει: καλύτερα!

‘Ο Πλανητάνθρωπος σκάει στα γέλια.

‘Ο Πατατράκ πειράζεται:

— Ναί, μὴ γελάς! ‘Αλήθεια σου λέω! ‘Οχι ἀδελφέ! Γλυτώνουμε τίς σκοτούρες στο κάτω - κάτω! ‘Ετσι πού χαμε μπλέξει μ’ ἐκείνους τοὺς μαυρομούτσουνους, κάθε στιγμή πήγαινε νὰ ξεκολλήσῃ ἡ καρδιά μου! Τώρα θὰ τὴν ἀράξουμε μιά γιὰ πάντα σ’ ἐνα συννεφάκι ὁ καθένας καὶ ὁ μὴνας θάχῃ ἐννιά! ‘Αλήθεια, Πήτ: Θὰ πρέπει νὰχοῦμε δυὸ ὁλόδινα συννεφάκια, ἀφοῦ εἴμαστε δίδυμοι! ‘Ετσι;

— Βεβαίως!, τοῦ λέει ὁ Πλανητάνθρωπος γελώντας. Νὰ τὰ παραγγείλῃς ἐσύ, Πάτ! Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, δοῦναι με νὰ περιποιηθοῦμε τὸν κύριο καθηγητή, γιατί αὐτὸς δὲν τῷχει γιὰ τίποτα, νὰ πεθάνῃ στ’ ἀλήθεια!

— Πήτ! Δὲν καταλαβαί-
νω...

* * *

Μὲ τίς φλυαρίες ὅμως τοῦ Πατατράκ, περνᾶνε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. ‘Ο Πλανητάνθρωπος ἔχει ἀδειάσει: λίγο - λίγο, μὲ τὸ κουταλάκι, τὸ ζουμί πού ἐτοίμασε, στὸ στόμα τοῦ γερο - σκεφτοῦ. Ἐχει βάλει τὸ ἀδελφό του νὰ τρίβῃ συνεχῶς τὰ παγωμένα ἄκρα τοῦ Κόλλινος. Μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ζεσταίνεται κι’ ὁ ἱδιος ὁ Πατατράκ καὶ ὅλο καὶ τρίβει μὲ περισσότερο ἐνθουσιασμό.

‘Η ἀναπνοὴ τοῦ γέροντος γίνεται ὁλοένα πρὸ κανονικῆ. Τὸ χρώμα στὸ πρόσωπό του

ζωηρεύει. Εἶναι φανερό ὅτι τὴ γλύτωσε.

‘Ο Πλανητάνθρωπος τότε σηκώνεται ὀρθος.

— Πάτ, λέει στὸν ἀδελφό του, συνέχισε νὰ τὸν περιποιῇσαι. ‘Αν ξυπνήσῃ καὶ σὲ ρωτήσῃ τίποτα, πές του νὰ περιμενῇ νὰ γυρίσω. Μὴν τοῦ πῆς οὔτε τ’ ὄνομά σου, οὔτε τὸ δικό μου, οὔτε πού βρισκόμαστε—σὺμφωνοι;

— Ναί, Πήτ, ἀλλὰ πλὴν ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ ἐνισχύσω... δηλαδή... ὅταν λὲς ὅτι θὰ γυρίσῃς, πᾶει νὰ πῇ ὅτι θὰ φύγῃς πρῶτα, ἔτσι δὲν εἶναι;

— ‘Ακοῦ βῶς. Θὰ πεταχτῶ στὴ μητέρα, νὰ τῆς πῶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ. Καταλαβαίνεις τὴν ἀγωνία τῆς, Πάτ, πού δὲν γυρίσαμε ἀκόμα; Καταλαβαίνεις ἂν πάῃ στὴν ἀστυνομία νὰ ἀναφέρῃ πὼς ἐξαφανιστήκαμε, τί ἄσχημο μπλέξιμο πού θάχομε; Θὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος ποῖός εἴμαί καὶ ποῖός εἶσαι!

— ‘Ε καὶ σάμπως δὲν τὸ ξέρει; ρωτᾷ ὁ Πατατράκ καὶ τὰπληκτος. Τὰ χαρτιά μας καὶ στὸν Δῆμο καὶ στὴν ‘Αστυνομία, εἶν’ ἐντάξει!

— Καλά, Πάτ! Κάνε αὐτὸ πού σου εἶπα ὡστόσο, ἔτσι; Δὲν θὰ πῆς τὸνομά μας, οὔτε πού βρισκόμαστε. Κι’ ἐγὼ θάρθω γρήγορα. Σὲ δέκα λεπτά θάμαι πίσω.

— Θὰ πᾶς στὴ Νέα ‘Υόρκη ἀπὸ τὸ Κεντάκυ, θὰ μιλήσῃς τῆς μοιμᾶς καὶ θάσαι πίσω σὲ δέκα λεπτά; στριγγλίζει ὁ Πατατράκ χλωμιά-

ζοντας. Τρελλάθηκε ο φουκαράς! Έμ, δεν πέρασε και λίγα, έδώ που τὰ λέμε!

Ο Τύπος
του «Χ-25»

Ο ΣΤΟΣΟ ο Πλανητάνθρωπος φεύγει κι' όταν ξαναγυρίζει, ο καθηγητής Κόλλινς έχει συνέλθει πιά. Πρώτη του δουλειά είναι να ζητήσει να τηλεφωνήσει στον γιό του, έπειδή καταλαβαίνει την άγωνία του. Έτσι γίνεται: εκείνο το τηλεφώνημα, το όποιο γνωρίζουμε ήδη. Να όμως, που το τηλεφώνημα αυτό, εκτός από την εύχαιρηστη πλευρά του, έχει και φοβερές συνέπειες...

Την ίδια στιγμή, σ' ένα άγνωστο σημείο της Νέας Υόρκης, μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, βρίσκεται ο φοβερός άρχων των κατασκόπων. Φοράει και πάλι την ολόμαυρη κουκούλα του. Κοντά του κάθεται: ένας άλλος συμμορίτης. Αυτός έχει το πρόσωπό του άκαλυπτο. Κάθεται μπροστά σε μια παράξενη και πολύπλοκη τηλεφωνική συσκευή, που συνδυάζει τηλέφωνο και ασύρμαστο.

Μόλις έχει κλείσει τη γραμμή, μετά το τηλεφώνημα που έκανε ο άρχηγός του. Έκείνος όμως, με μια σατανική λάμψη στα μάτια, τού λέει:

— Άνοιξε πάλι τη γραμμή και κάνε σιωπή! Σίγουρα αυτός ο δλάκας, θα πάρη την Άμεσο Δράση, να δώση

διαταγές. Θέλω να τις ακούσω!

Ο συμμορίτης υπακούει άμέσως. Άντί όμως για διαταγές του Κόλλινς στους ανθρώπους του, ένα μεγάλο φωνογράφο υπάρχει στη συσκευή, εταδίζει αυτόν τον διάλογο:

— Έσείς είσθε, πατέρα; Δόξα σοι ο Θεός! Νόμιζα πως δεν βρίσκεστε πια στη ζωή! Μόλις μου τηλεφώνησε εκείνο το τέρας, πως σάς έθαψε στην ύπογεια φυλακή σας!

— Αυτό θα είχε γίνει, παιδί μου, αν δεν επενέβαινε ένας νεαρός με τρομακτικές ικανότητες, που για την ύποπτη θέμενη σοφία μου... αποτελούν μυστήριο! Με πήρε στην άγκαλιά του και πετάξαμε μαζί στον ούρανό, μακριά από την έκρηξη!

Τρομερή μανία αστράφτει στα σατανικά μάτια του κακούργου!

— Κατάρα!, γρυλλίζει: μέσ' απ' τα δόντια του και τρέμει ολόκληρος.

Ο συμμορίτης τού κάνει νόημα να σωπάση. Το τηλεφώνημα συνεχίζεται.

— Πρέπει να γνωρίσω αυτόν νέο και να τον ευχαριστήσω!, λέει με συγκίνηση ο αστυνόμος. Και να φανταστή κανείς, πως τον νόμιζα για πράκτορα των κατασκόπων. Ζήτηστε του να με συγχωρήσει, πατέρα.

— Είναι πλάϊ μου και σ' ακούει, Ραϊύ!, αποκρίνεται γελώντας ο σοφός καθηγητής.

— Δόστε τόν μου, μιὰ στιγμή! Θέλω νά τοῦ μιλήσω!

Ἐπακολουθεῖ μιὰ μικρή σιωπή. Ὁ ἀρχικατάσκοπος σ' αὐτό τὸ διάστημα τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ λύσσα. Ἀκούγεται τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν του.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ Ἀντονίου Κόλλινς:

— Ἀκουσε, Ραϊῦ! Ὁ φίλος μου δὲν θέλει νά γνωρίζῃς οὔτε τὴ φωνή του, οὔτε τὸ πρόσωπό του. Θέλει νά μείνῃ ἀγνωστος, γιὰ νά συνεχίσῃ ἐλεύθερος τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητας. Μοῦ εἶπε μόνο νά σοῦ πῶ, πῶς σ' ὅλες τίς δύσκολες στιγμές, ὁ Πλανήτης ἀνθρώπου θὰ βρίσκεται στὸ πλευρὸ σου καὶ στὸ πλευρὸ τοῦ Νόμου! Καὶ τώρα ἀκουσε, γιατί δὲν εἶναι φρόνιμο νά μιλάμε πολὺ ἀπ' τὸ τηλέφωνο: Εἶναι γὰρ μὰς μιὰ σπουδαία εὐκαιρία... Αὐτὸ τὸ τέρας, μὰς νομίζει καὶ τοὺς δυὸ γιὰ νεκροὺς κι' εἶναι εὐκολώτερο νά τοῦ στήσουμε μιὰ καλὴ παγίδα...

Στὰ μάτια τοῦ ἀρχικατασκόπου χοροπηδοῦν σατανικὲς φλόγες. Κάτω ἀπ' τὸ πανί τῆς κουκούλας του, ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του.

Κι' ὁ Ἀντονίου Κόλλινς ἐξακολουθεῖ:

— Πρώτα - πρώτα, θέλω νά πάρω τὸ τύπο τοῦ «Χ—25» ἀπ' τὸ μέρος ποὺ τὸν ἔχω κρύψει καὶ νά τὸν παραδώσω στὴν Ἐπιτροπὴ Ἐφαρ

μογῆς, ὅπου θὰ βρίσκεται σὲ ἀσφάλεια... Ὅλα εἶναι ἑτοιμα, Ραϊῦ! Ἡ στιγμή ποὺ ὁ πρῶτος ἀστρωναύτης θὰ πατήσῃ σ' ἓναν ξένο πλανήτη, εἶναι κοντά!...

— Εἰσθε δέβαος, πατέρα, πῶς ὅλα εἶναι σωστά;

— Ἀπολύτως, παδί μου. Δὲν μένει, παρὰ νά κατασκευαστῇ τὸ σκάφος. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι καλύτερα νά πιστεῦθῃ πάντα ὁ ἐχθρὸς ας, πῶς εἶμαι νεκρός, δὲν θέλω νά παρουσιάσω στὴν Ἐπιτροπὴ. Θὰ δώσω τὸν τύπο σ' ἐσένα νά τὸν παραδώσης. Θὰ πῇς ὅτι τὸν ἀνοκάλυψες μόνος σου. Ἐγὼ θὰ φανερωθῶ μόνο ὅταν θὰ συλληφθῇ αὐτὸς ὁ κακοῦργος! Καὶ δὲν εἶναι μακριὰ αὐτὴ ἡ στιγμή...

Τὸ βλέμμα τοῦ ἀρχικατασκόπου, ποὺ ἀκούει τὴ συνδιάλεξι, εἶναι τόσο τρομακτικό, ποὺ, ἂν μπορούσε νά τὸ δῇ ὁ καθηγητὴς Κόλλινς, σίγουρα θ' ἀνατρίχιαζε ὀλόκληρος.

— Νά ὀρίσουμε ἓνα μέρος νά συναντηθοῦμε αὐτοῖς τὸ βράδι, συνεχίζει αὐτὸς ὁ τελευταῖος. Θὰ ἔχω τὸν «τύπο» στὴν τσέπη.

— Πολὺ καλὰ, πατέρα. Κανονίστε το ἐσεῖς. Ἐγὼ θὰ φέρω μαζί μου μιὰ μεγάλη δύναμι ἀνδρῶν, ὥστε νά εἶμαι σὲ ἀσφάλει.

— Ὅχι, πρὸς Θεοῦ!, ἀποκρίνεται παραγμένος ὁ καθηγητής. Καλύτερα νὰ ρθῇς μόνος σου, Ραϊῦ! Αὐτὸς ὁ σατανᾶς ἔχει τὸν τρόπο νά

μαθαίνει τις κινήσεις της αστυνομίας. "Αν γίνη κάτι τέτοιο, θά υποψιασθή. Καθώς όμως με νομίζει πεθαμένο, δεν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο, αν συναντηθούμε μόνο οι δύο μας.

— "Εχετε δίκιο, πατέρα. "Ας γίνη έτσι. Πού θά συναντηθούμε;

— Στὰ διασταύρωσι τῆς 18ης καὶ τῆς 109ης ὁδοῦ. Εἶν' ἓνα σκοτεινὸ μέρος, μακριὰ ἀπὸ τὸ κέντρο. Θά βρίσκωμαι μόνος σ' ἓνα μαύρο αὐτοκίνητο. "Ελα μ' ἓνα ταξί. Στάσου ἓνα στενὸ πρὸ πρὶν κι' ἔλα με τὰ πόδια, νὰ φύγουμε μαζί. Στὶς δέκα ἡ ὥρα.

— Θὰ εἶμ' ἐκεῖ ἀκριβῶς, πατέρα!

— Γεῖά σου, Ραῖϋ.

— Γεῖά σου, παπούλη ἀγαπημένε μου! Χίλια φιλά!, ἀκούγεται στὸ μεγαφώνο ἡ φωνὴ τῆς Νταίνας.

— Χίλια φιλά καὶ σ' ἐσένα, μικρούλα μου!

— Τὰ τελευταῖα σας!, μουρμουρίζει σαρκαστικὰ ὁ ἄρχων τῶν κατασκόπων, ἐνῶ σ' ἓνα νεῦμα του, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἔχει διακόψει πάλι τὴ γραμμὴ.

Τώρα τὰ μάτια του λάμπουν θριαμβευτικὰ. Τρίβει με ἀγρία χαρὰ τὰ χέρια του.

— Δὲν μοὺ ξεφεύγουν πιά!, γρυλλίζει. "Επесαν μόνι τοὺς, μέσα στ' ἀλάνοιχτο στόμα τοῦ λύκου! Καὶ τὸ κυριώτερο, αὐτοῦ τὸ δράδι θά κρατῶ τὸν πολῦτιμο «τύπο» τοῦ «Χ—25»!..

Νυχτερινὴ
ἐπίθεσι

ΕΙΝΑΙ νύχτα. Στὶς δέκα ἡ ὥρα ἀκριβῶς, ἓνα ὀλόμαυρο αὐτοκίνητο στρίβει στὴ διασταύρωσι τῆς 18ης μετὰ τὴν 109η ὁδὸ. Σταματᾷ. Τὰ φανάρια τοῦ σβύνουν.

Δὲν περνοῦν οὔτε δέκα δευτερόλεπτα κι' ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, φανερώνεται ἓνας διαβάτης. Προχωρεῖ με γρήγορο βῆμα πρὸς τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο. Καθὼς φτάνει ἡ πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ ἀνοίγει. Ὁ διαβάτης μπαίνει μέσα καὶ κάθεται στὴ διπλανὴ μετὰ τοῦ οδηγοῦ θέσι.

Τὸ χερί του ἀπλώνεται με λαχτάρα. Ἀγκαλιάζει με ἀγάπη τὸν ἄνθρωπο ποὺ κάθεται στὸ τιμόνι.

— Πατέρα, μουρμουρίζει συγκινημένος. Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστέψω πὼς βρίσκεστε στὴ ζωὴ! Εἶστε τελείως καλά;

— Θαυμάσια!, ἀποκρίνεται μονολεκτικὰ ὁ ἄλλος.

Ὁ αστυνόμος Ραῖϋ Κόλλινς —γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ διαβάτης ποὺ μπῆκε στὴ μαύρη κούρσα— γουρλώνει κατὰπληκτες τὰ μάτια. Ἀποτραβάει παραγμένος τὸ χερί του.

— Μά!..., κάνει νὰ πῇ.

Ὁ πατέρας του ὅμως, ποὺ εἶναι ὁ σωφὸρ τοῦ ἀμαξιοῦ, τοῦ φράζει τὸ στόμα μετὰ τὴν παλάμη.

— Σσσ!, ψιθυρίζει. Προσοχή! "Ερχονται! Πρέπει νὰ

—“Άσε με χάμω, καλέ!, τσιρίζει ο Πατατράκ πανικόβλητος.

Ξεκινήσουμε!...

Βάζει μπρός τη μηχανή, άναβοντας τὰ μικρά φανάρια.

‘Ο Ραϊύ Κόλλινς κυττάζει: κατάπληκτος πρὸς τὸ δάθος τοῦ δρόμου. Είναι: τόσο σκοτεινά, πού δὲν διακρίνει τίποτα ἀπολύτως. Στρέφει τότε τὸ βλέμμα του, πρὸ ἐκπληκτοῦ ἀκόμα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα του. Βλέπει αστασμένος τὴ γνώριμη, σεβάσιμα μορφή, τὴν ἀντανάκλασι ἀπὸ τὸ φωτάκι τοῦ κοντράν.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ πῇ λέξι.

Ξαφνικά, μέσ’ ἀπ’ τὸ σκοτάδι: ὀλόγυρά τους, σὰν νὰ τοὺς γέννησε ἡ ἴδια ἡ νύχτα, ξεπετάγονται καμμιὰ δεκάρι: ἄ μαυροφορεμένο: ἄνθρωποι. ‘Όλων τὰ πρόσωπα εἶναι σκεπασμένα μὲ μαύρα παντά. Στὰ χέρια τους κρατοῦν αὐτόματα. Οἱ κάννες τους εἶναι στραμμένες ἐναντίον τους, ἔτοιμες νὰ ξεράσουν φωτιά καὶ καυτὸ ἀσά-λι.

‘Ο καθηγητὴς “Αντονι Κόλλινς φρενάρει: ἀμέσως. Οἱ προσωποδόφοι: ρίχνονται στ’ αὐτοκίνητο. ‘Ανοίγουν τὶς πόρτες. Τέσσερις χύνονται: στὸ πίσω κάθισμα καὶ καρφώνουν τὶς κάννες τῶν ὅπλων τους, στὶς πλάτες τῶν δύο Κόλλινς. “Ενας ἄλλος σπρώχνει δάνασσα τὸν γέρο νὰ πάη πρὸ πέρα καὶ κάθεται στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ. Τὸ ἀμάξι ξεκινάει: ἀμέσως, μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

Οἱ ὑπόλοιοι κακοποιοὶ μπαίνουν σ’ ἓνα δεῦτερο αὐτοκίνητο, σταθμευμένο σ’ ἓνα πλαϊνὸ στενὸ κι’ ἔρχονται ἀπὸ πίσω.

— Στὴν παραμικρὴ ἀταξία εἰσάστε χαμένοι!, πληροφορεῖ τοὺς δύο αἰχμαλώτους, ἓνας ἀπ’ τοὺς προσωποδοφόρους μὲ τὰ αὐτόματα.

Κανείς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς ὅμως, δὲν κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι. Μόνο ὁ ἀστυνομὸς στρέφει: πότε-πότε καὶ κυττάζει ἐκπληκτος τὸν πατέρα του.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, τὰ δύο αὐτοκίνητα περνοῦν σὰν βολίδες τοὺς δρόμους τῆς Νέας ‘Υόρκης καὶ διαγίνονται στὰ προάστεια.

“Ενας ἀπ’ τοὺς κακοποιοὺς λέει πάλι, μὲ φωνὴ γεμάτη μοχθηρία:

— “Όπως καταλαβαίνετε, δὲν σὰς δένουμε τὰ μάτια, γιατί δὲν πρόκειται: νὰ τὰ ξαναχρησιμοποιήσετε! Γι’ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἂν θὰ μάθετε τὸ μέρος πού πηγαίνουμε!...

‘Ο ἀστυνομὸς ἀνατριχάζει: καὶ ρίχνει: ἄλλη μιὰ ἀνησυχὴ ματιά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα του...

Φτάνουν σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα. Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη καγκελόπορτα. ‘Η τελευταία ἀνοίγει: ἀμέσως. Τ’ αὐτοκίνητα ξεκινοῦν πάλι καὶ χύνονται: στὸ ἐσωτερικόν. ‘Η πόρτα κλείνει πίσω τους.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ σταματοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ

εἴσοδο τῆς βίλλας. Οἱ συμμορίτες πετώνται ἔξω ἀπ' τ' ἀμάξια. Μὲ τ' αὐτόματα, σπρώχνουν βάναισα τοὺς δύο αἰχμαλώτους των, νὰ θγοῦν κί' ἐκεῖνοι.

Θέλοντας καὶ μὴ οἱ Κόλλινς, πατέρας καὶ γιός, ὑπακούουν. Σὲ λίγο ἔχουν περάσει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βίλλας. Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη, τρίφυλλη πόρτα, ποὺ ὑπάρχει: στὸ ἀπέραντο χῶλ.

Ένας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες χτυπάει διακριτικά.

Ακούγεται: μιὰ φωνὴ ποὺ λέει: ἀνυπόμονα!

— Έμπρός!

Ανοίγουν. Μπαίνουν σ' ἓνα μεγάλο, παράξενο δωμάτιο, ποὺ μοιάζει: σὰν γραφεῖο καὶ σὰν ἐργαστήριο. Στὴ μιὰ πλευρά του ὑπάρχουν μεταλλικαὶ πάγκοι, γεμάτοι μ' ἓνα σωρὸ ἀλλοπρόσαλλα πράγματα: Συσκευές, φιαλίδια, δοκιμαστικούς σωλήνες. Στὴν ἄλλη ἓνα μεγάλο δρύινο γραφεῖο. Πίσω ἀπ' αὐτό, σὲ μιὰ θαθεῖα πολυθρόνα, κάθεται ἓνας ἄνθρωπος. Τὸ κεφάλι του εἶναι: ὁλόκληρο σκεπασμένο μὲ μιὰ κατὰμαυρη κουκούλα.

Εἶναι: ὁ ἄρχων τῶν κατασκόπων!

Ὁ ἀλλόκοτος
γέρος

ΜΠΡΟΣΤΑ σ' ἐκεῖνο τὸ γραφεῖο ὁδηγοῦν, μὲ καινούργιες βάναισες σπρωξιές, τοὺς δύο αἰχμαλώτους.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου ποὺ κάθεται στὴ βαθεῖα πολυθρόνα, γυρᾶζουν σατανικά.

— Καλῶς ὠρίσατε!, λέει εἰρωνικά. Δὲν τὸ περιμένετε νὰ βρεθῆτε ἐδῶ, ἔτσι; Εἶσαι ἀνόητος νὰ κλείσης τὸ ραντεβού σου ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, Κόλλινς, ἀφοῦ εἶδες πὼς μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ τὴ γραμμὴ σου!

Σηκώνεται: ὀρθός. Συνεχίζει: μὲ σαρκαστικὴ φωνή:

— Λυπάμαι: ποὺ ἀντίπαλός μου βρέθηκε ἓνας ἡλίθιος σὰν κι' ἐσένα! Θὰ σὲ εἶχα συντριψῇ: ἀπὸ καιρό, ἂν δὲν ξεπεταγόταν στὴ μέση ἐκεῖνος, ὁ παράξενος νεαρός!... Δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰρθεῖ κι' ἡ σειρά του... Σύντομα θ' ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ του καὶ θὰ τὸν λιώσω σὰν σκευχή! Ἐσεῖς δὲν θὰ ζητε, βέβαια, τότε, γιὰ νὰ τὸ δῆτε!... Δόσε μου τὸ μυστικὸ τύπο, Ραϊὺ Κόλλινς! Καὶ μὴν κάνης καμμιά βλακεία, γιὰτὶ θὰ συντομέψῃς τὴς λίγες στιγμὲς ζωῆς ποὺ σοῦ ἀπομένουν!

Ὁ ἀστυνόμες κυττάζει: κατὰματα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα. Δὲν δείχνει: τὸν παραικτὸ φόβο.

— Δὲν ξέρω: τί μοῦ λές, δολοφόνε!, ἀποκρίνεται: ψυχρά.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος γελάει: μὲ τὸ σαρδόνιο γέλιο του.

— Ἐρεῖς πολὺ καλά!, λέει: σαρκαστικά. Σοῦ εἶπα πὼς ἀκουσα τὸ τηλεφώνημά σας. Ψάξτε τον!

Καὶ κάνει ταυτόχρονα μιὰ

ἐπιτακτική χειρονομία στους ανθρώπους του. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ὁμοῦν ἐπάνω στὸν Κόλλινς κι' ἀρχίζουν νὰ τοῦ ἀφαιροῦν ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ ὑπάρχουν στὶς τσέπες του. Ἐκεῖνο ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν ὁμῶς, δὲν ὑπάρχει: σὲ καμμιὰ.

Ὁ ἀρχὼν τῶν κατασκόπων γελάει: πάλι.

— Ὡστε δὲν πρόλαβε νὰ σοῦ τὸ δώσῃ ὁ σοφός μας, ἔ; λέει: εὐθύμα. Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς οἱ ἄνδρες μου ἔδρασαν κεραυνοβόλα! Μπράβο, παιδιά! Ψάξτε τὸν γέρο τώρα!

Δυὸ κακοποιοὶ ἀναλαμβάνουν τὸν καθηγητὴ. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν χρειάζεται νὰ ἐρευνηθοῦν πολὺ. Στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιῦ του, ὑπάρχει: ἓνας φάκελλος. Ἀπ' ἔξω γράφει, μὲ μεγάλα, καλλιγραφικὰ γράμματα:

«ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΟΝ ΒΛΗΜΑ Χ—25» — ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

Ὁ ἀρχικατάσκοπος ἀρπάζει τὸν φάκελλο, μὲ χερί:α ποὺ τρέμουν ἀπὸ ἀνυπομονησία. Τὸν ἀπλώνει πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν ἀνοίγει. Μέσα ὑπάρχει: ἓνα χαρτί. Τὸ κυττάζει: καὶ τὰ ἀπαίσια μάτια του πετοῦν φλόγες. Τὸ φουχτῶνει, τσαλακώνοντάς το. Γυρίζει: μανιασμένος πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους του.

— Αὐτὸ ἔδω εἶναι μιὰ συνταγὴ γιὰ... ἀσπιδίνες!, οὐρλιάζει.

— Θεὶ σοῦ χρειαστῇ γιὰ τὸν πονοκέφαλο ποὺ θὰ σὲ πιάσῃ ἀμέσως!, τοῦ λέει κο-

ροϊδευτικά: ὁ καθηγητὴς Ἄντον Κόλλινς.

Καὶ δίχως χασομέρι, μ' ἔνα ἀνάλαφρο πήδημα, βρίσκει:ται: ἐπάνω στὸ δρύϊνο γραφεῖο. Ὑστερα ἀρπάζει τὸν κατὰπληκτο ἀρχικακοῦργο ἀπ' τὸν γι:ακὰ καὶ τὸν σηκώνει μαζί του, στὸν ἀέρα, σὰν νᾶναι φτερό. Τὸν κρατᾷ: μὲ τὸ ἓνα χερί, σὰν βαλίτσα. Ὁ σατανικός κακοῦργος σπαράζει: καὶ τινάζει: τὰ πόδια του ἀπελπισμένα.

Ἐνα τρομακτικὸ κροτάλλισμα ἀντηχεῖ τὴν ἴδια στιγμὴ.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ποὺ βρίσκεται πλάι του κι' ἔχει καλὸ στόχο, ρίχνει: μανιασμένα ἐναντίον τοῦ... παρὰξενου γερο-σοφοῦ. Ἐκεῖνος ὁμῶς, δὲν φαίνεται νὰ δῇν δεκαράκι: γιὰ τὶς σφαῖρες ποὺ χτυποῦν στὸ κορμὶ του.

— Πές τους νὰ πετάξουν τὰ ὄπλα, γιὰτὶ σὲ μιὰ στιγμή σοῦ τσακίζω τὸ λαμό! λέει: μὲ παγωμένη φωνή, στὸ αὐτὶ τοῦ ἀρχικατασκόπου.

Κι, αὐτὸς, γεμάτος τρόμο καὶ δέος, ξεφωνίζει ἄγρια:

— Πετάξτε τὰ ὄπλα, δλάκες!

Ὅλοι: ὑπακούουν στὴ στιγμή, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, ποὺ ἔχει: μιὰ καλὴ ἐμπνευσί. Στρέφει: τὴν κἀννη τοῦ αὐτομάτου ποὺ κρατᾷ, ἐναντίον τοῦ ἀστυνόμου Ραῖῦ Κόλλινς. Θέλει: κι' ἐκεῖνος νὰ ἐκβιάσῃ τὸν ἑλλόκοτο γέρο, μὲ τὴ ζωὴ τοῦ γι:οῦ του. Ὅσο ὁμῶς κι' ἂν γίνεταί: μὲ ἀστραπιαία γρηγοράδα αὐτὴ ἡ κίνησι, ὁ

άστυνόμος, δρᾷ, ἀκόμα πιὸ γρήγορα. Ἀρπάζει ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀσπλους πιά συμμορίτες καὶ τὸν στήνει μπροστά του σὰν ἀσπίδα. Ἀμέσως μετὰ καὶ ἐνῶ ὁ ἄλλος κακοῦργος φαίνεται νὰ διστάζει μιὰ στιγμή, τινάζει μὲ δύναμι τὸν αἰχμάλωτό του. Τὸν πετάει ἐπάνω στὸν ὀπλισμένο συμμορίτη καὶ κατρακυλᾷ κι' οἱ δυὸ στὸ πάτωμα, βλαστημώντας.

Ὁ ἀστυνόμος σκύβει γοργὰ καὶ φουγκτώνει ἕνα ἀπὸ τὰ πεταμένα αὐτόματα. Τώρα εἶναι αὐτὸς κύριος τῆς καταστάσεως. Ὅλοι οἱ συμμορίτες σηκώνουν τρομοκρατημένοι τὰ χέρια.

— Συγχαρητήρια, κύριε ἀστυνόμε!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος ὁ... γέρος, ἐπάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Κι' ἀκουμπᾷ πιά τὸν μετέωρο ἀρχισυμμορίτη πλάι του. Ἐκεῖνος εἶναι φανερό πὼς ἔχει καταρρεύσει. Δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ κάνῃ τὸ παραμικρό, μόνο τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ ἀνήμεπορη λύσσα.

Ὁ... γέρος συνεχίζει εὐθυμα:

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε ἀστυνόμε, πού πήρα γιὰ λίγο τὴ θέσι τοῦ πατέρα σας. Μὲ βοήθησε ὁμως ὁ ἴδιος! Μὲ πήγε σὲ κάποιον φίλο του, πού κάνει τίς πιὸ πετυχημένες μεταμφιέσεις στοὺς ἡθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ! Ἐργὸ τῶν χειρῶν του εἶναι αὐτὸ πού βλέπετε!

Ὁ Κόλλινς τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό καὶ δέος. Φαίνε-

ται τρομερὰ σαστισμένος μ' ὅλ' αὐτά.

— Μά..., ψελλίζει. Πὼς ξέρατε πὼς...

Ὁ Πλανητάνθρωπος — γιὰ αὐτὸς εἶναι: δέβια: α, ὁ ψευτο-Ἄντανυ Κόλλινς — χαμογελάει.

— Ἀπὸ βλακεία δική του!, ἐξηγεῖ, δείχνοντας τὸν αἰχμάλωτό του. Τ' αὐτὰ μου ξέρετε, ἀκούνε μερικά πράγματα πού δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν ὅλα τ' αὐτὰ...

Ὅταν σὰς τηλεφωνοῦσε ὁ πατέρας σας, κρατοῦσα τὸ δεύτερο ἀκουστικό, γιὰ ν' ἀκούσω τὴ συνδιάλεξι, μετὰ ἀπὸ αὐτὸ πού εἶπατε, πὼς σὰς εἶχε τηλεφωνήσει ὁ φίλος ἀπὸ δῶ!... Τὴν ὥρα λοιπὸν πού σὰς ἐξηγοῦσε πὼς τὸν ἔσωσα, ὁ θερμόταμος αὐτὸς κύριος δὲν μπόρεσε νὰ βλαστηχθῇ καὶ μούγκρησε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του: «Κατάρρα!» Κατάλαβα λοιπὸν πὼς παρακολουθεῖτε τὸ τηλεφώνημά μας καὶ ἐξήγησα στὸν κύριο καθηγητὴ ὅτι: μπορούσαμε νὰ τοῦ στήσουμε μιὰ ὁμορφὴ παγίδα...

— Ἐγὼ δὲν ἄκουσα τίποτα!, ψελλίζει: ἐκπληκτος ὁ Ραϊὺ Κόλλινς.

— Οὔτε ὁ πατέρας σας ἄκουσε. Κι' ὥστόσο ἔφτασε αὐτὴ ἡ λέξι: γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν δολοφόνου αὐτόν, στὴ δικαστῆρι τριμωρία του!

— Ἀθλίε!, οὐρλιάζει ὁ ἀρχικακοῦργος, μὲ μιὰ ξαφνική, ὑστερικὴ κρίσι: μανίας. Ποιὰ κόλασι σὲ ξέδρασε καὶ δρέθηκες μπροστά μου; Θά

κρατούσα τὰ πάντα στὰ χέρια μου αυτή τη στιγμή, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ!

— Ἡ κόλασις σὲ ξέδρασε ἐσένα, ἀπαίσιε, κακούργε!, λέει αὐστηρά ὁ ἀστυνόμος. Γρήγορα ὅμως θὰ σὲ ξαναδεχτῇ πίσω, ὅταν θὰ πληρώσης γιὰ τὶς πράξεις σου!

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῇ περισσότερα. Ξαφνικά ἀκούγονται δῆματα καὶ φωνές ἀπ' ἐξω πού εἶναι· τὸ χῶλ. Τὴν ἄλλη στιγμή ἡ τριφυλλὴ πόρτα ἀνοίγει καὶ τὸ δωμάτιο γεμίζει ἀπὸ ἀστυνομικούς.

Ὁ Ραϊῦ Κόλλινς τοὺς κυττάζει κατάπληκτος καὶ σαστισμένος, ἐνῶ ὁ ψευτοκαθηγητὴς χαμογελάει...

— Ρόμπινσον!, φωνάζει ὁ ἀστυνόμος στὸν ἀρχιφύλακά του. Ἐσύ ἐδῶ; Πῶς ἤξερες πού βρίσκουμε;

Καταδίκη
σὲ θάνατο

ΠΩΣ, ἀλήθεια, εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία νὰ πάη σ' αὐτὴ τὴ δίλλαι, ἕνα ἐντελῶς ἄγνωστο καταφύγιο τοῦ ἀρχικατασκόπου;

Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε αὐτό, πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε δυὸ ἄλλα πρόσωπα ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς ἱστορίας μας. Κι' αὐτὰ εἶναι: ὁ ἀνεκδιήγητος Πατατράκ κι' ὁ —πραγματικὸς αὐτὴ τὴ φορά— σοφὸς καθηγητὴς Ἄντονου Κόλλινς.

Οἱ δυὸ τοὺς λοιπόν, ἀπὸ ἄρκετὴ ὥρα τώρα, βρίσκον-

ται στὸν... οὐρανό!

Εἶναι μέσα σ' ἕνα ἐλικόπτερο, πού τὸ ὀδηγεῖ κάποιος πλότος, γνωστὸς τοῦ καθηγητοῦ. Περιπολοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ εἰδικὰ στὸ τετράγωνο ἐκεῖνο, ὅπου πρόκειται νὰ γίνη ἡ συνάντησις τοῦ δῆθεν καθηγητοῦ μετὸν γιό του.

Ὁ Πατατράκ, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ εἶχε δεχτῇ μετὰ πολὺ ἐνθουσιασμό νὰ λάβῃ μέρος σ' ἐκείνη τὴν ἐπιχείρησι, μόνο καὶ μόνο σὰν παρατηρητῆς, τώρα πού βρέθηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἔχει ἀρχίσει πάλι νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβο του. Βλέπει τὰ σπιτία, πολλὰς δεκάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν πιάνει μυρμία.

— Τς τς τς!, κάνει κάθε τόσο.

Ὁ καθηγητὴς Κόλλινς τὸν ἀκούει καμμιὰ φορὰ καὶ παρξενεύεται.

— Τί τρέχει, νεαρέ μου! τὸν ρωτᾷ· σκύδοντας κοντὰ του. Τί σου συμβαίνει;

— Ξέρεις τί γίνεται; κάνει ἀνησυχὸς ὁ Πατατράκ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ. Παραπετάω τὸν τελευταῖο καιρό, δρὲ παιδάκι μου! Πάρα πολὺ πετάω! Μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ «τσούου», με βλέπεις στὰ σύννεφα. Ἐχω ἕνα κακὸ προαίσθημα!

Ὁ Ἄντονου Κόλλινς γελάει.

— Μὴ φοδᾷσαι!, τοῦ λέει τὸ ἐλικόπτερο εἶναι ἀσφαλές.

— Ὅχι πού φοδᾷμα: κίολας!, ἀπαντᾷ· θιγμένος ὁ Πατατράκ. Ἀλλὰ νά... Εἶναι

βλέπεις πού συνήθισα νά τα-
ξιεύω... μέ τ' αδερφάκι μου
καί μου παραξενοφαινεται νά
είναι: ό έλικας από πάνω!

Ό Κόλλινς όμως αὐτή τή
φορά δέν τόν ἀκούει. Μέσα
στή νύχτα διακρίνει τά φῶτα
ένος ἀμαξιού, πού σταματάει
ἀκριβῶς στή γωνία τῶν δρό-
μων πού ξέρει πῶς εἶναι: τό
ραντεβού. Τά φῶτα σβύνουν
αίμέσως καί ὕστερα ἐπακο-
λουθεῖ ὅλη ἡ σκηνή πού ξέ-
ρωμε ἤδη. Οἱ ἄνθρωποι: ψηλά
ἀπό τόν οὐρανό, παρακολου-
θοῦν ἀθέατοι τ' ἀμάξι, πού
τό ἀκολουθεῖ τό ἄλλο, τῶν
κατασκόπων. "Ετσι, σέ λίγα,
εἰδοποιοῦν μέ τόν ἀσύρματο
τόν Ρόμπινσον, νά πάη σ' ἐ-
κείνη τή βίλλα, νά βρῇ τόν
ᾠχηγό του. Τό σχέδιο δηλα-
δή τὸ εἶχε μελετήσει τόσο κα-
λά ό Πλανητάνθρωπος, ὥστε
νά μήν ὑπάρχη κανεῖς τρόπος
νά ξεφύγῃ ό ἀρχικατάσκοπος,
ἔστω κι' ἂν αὐτός κι' ό ἀστυ-
νόμος Κόλλινς δέν κατάφε-
ραν νά τόν συλλάβουν.

"Ετσι, ό φοβερός αὐτός
κακοῦργος, ό τρομερώτερος
πού γνώρισε ἡ Ἀμερικῇ τὰ
τελευταία χρόνια, ὀδηγεῖται:
σιδηροδρόμοις στίς φυλακές
τοῦ Σίγκ-Σίγκ.

"Η δίκη γίνεται γρήγορα.
Ό ᾠχων τῶν κατασκόπων
δέν εἶναι: Ἀμερικανός ἀλλά
ξένος ὑπῆκοος. Μ' ὅλες ὁμως
τίς ἀνακρίσεις, δέν μπόρεσαν
νά μάθουν ποῖά εἶναι ἡ χώρα
του. Οὔτε καν τ' ὄνομά του.
Καταδικάζεται σέ θάνατο.
Ἐπειδὴ ὁμως, ἐκτός τῆς κα-

τασκοπείας, ἔκανε κι' ἓνα σω-
ρὸ φοβερά ἐγκλήματα καί ἐ-
πέδουε βασανιστήρια στὰ θύ-
ματά του, ἀποφασίζεται νά
πεθάνῃ σάν κοινός κακοῦρ-
γος, στήν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

"Ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέ-
σεως, ό Πῆτερ εἶναι πολὺ ἀ-
νήσυχος. Πιστεύει ὅτι ό δια-
βολάνθρωπος αὐτός δέν πρό-
κειται νά περιμένη ἀπρακτος
τὴ στιγμή πού θὰ τὸν ἐκτελέ-
σουν. Καταλαβαίνει πῶς ἔχει
ὀργανώσῃ ἓνα τεράστιο καί
τέλειο δίκτυο κατασκοπείας
καί πῶς οἱ δικοί του, σίγου-
ρα, θὰ καταβάλουν προσπά-
θειες γιὰ νά τὸν ἐλευθερώ-
σουν. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, δέν
μένει οὔτε στιγμή στὸ σπίτι
του. Ἐγκαθίσταται σ' ἓνα
ξενοδοχεῖο, στὸ πλησιέστερο
μέ τις φυλακές χωριό. "Ὀλη
τὴν ἡμέρα τριγυρίζει: σάν ἀρ-
γόςχαλος ὀλόγουρα ἀπὸ τὸ
πελώριο σκυθρωπὸ κτίριο.
Τίς νύχτες φτερουγίζει στὸν
ἀέρα, μέ τὴν ἰδιότητα τοῦ
Πλανητάνθρωπου: πιά, ἐπα-
γρυπνώντας σ' ὀλόκληρη τὴν
ἔκτασι.

Καί δέν πέφτει ἔξω στὸς
ὕπαλογισμούς του. Ἐνα
πρωὶ μέ τὸ χάραμα, βλέπει
δυὸ ἀμάξια νά σταματοῦν ἀ-
πόμετρα. Ἀπὸ μέσα βγαίνουν
δώδεκα ἄνθρωποι. Βαδίζουν
σέ μιὰ ἀπὸ τίς παράμερες
σιδερένες πόρτες, πού κυκλώ-
νουν τὸν πελώριο μαντρότοι-
χο τῶν φυλακῶν. Στὰ χέρια
τους κρατοῦν αὐτόματα καί
πιστόλια. Ό φρουρός ψηλά
ἀπὸ τὸ φυλάκιο τοὺς βλέπει,
ἀλλά δέν κάνει τὸ παραμικρό,

ούτε σημαίνει συναγερμό. Σίγουρα είναι: πληρωμένος από τους ανθρώπους του αρχικατασκόπου. Όχι: μόνο δεν σημαίνει συναγερμό, αλλά το χέρι του πάνει κι' εναν μοχλό. Έτοιμάζεται ν' ανοίξει την όρτα!

Δεν αποτελείώνει όμως ποτέ την κίνησή του. Έκείνο που βλέπει άξαφνα, τον κάνει νά γουρλώση τὰ μάτια και κρύος ιδρώτας κατρακυλάει στο μέτωπό του.

Στην αρχή μοιάζει σαν ένα γαλαζωπό μετέωρο που σχίζει σαν βολίδα τὸν αέρα. Ύστερα όμως, καθώς προσγεύεται: ανάμεσα στους συμμορίτες, φαίνεται πώς είναι: ένα νεαρό αγόρι, ὡς δεκαεπτὰ χρόνων. Φοράει μιὰ αλογάλανη φόρμα. Στο στήθος του ένας κόκκινος κύκλος, μ' ένα χρυσό αστέρι κεντημένο ανάμεσα. Στα μανίκια και στον λαβό του, υπάρχουν χρυσά σειρήνες. Τα μαλλιά του είναι κατάξασα.

Άγριες φωνές τρόμου αντηχούν από τὸ μέρος τῶν συμμοριτῶν. Τώρα πιά ὅλη ἡ Ἀμερική γνωρίζει ποῖο είναι: αὐτὸς ὁ ὑπέροχος νέος, πού μπορεί νά σχίζει τὸν αέρα με τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς καὶ πού τὸ κορμί του εἶναι ἄτρωτο σὲς σφαίρες.

— Ὁ Πλανητάνθρωπος!, οὐρλιάζουν πανικόβλητοι κακοῦργοι.

Καὶ οὔτε σκέπτεται κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νά τὸν πυροβολήσῃ. Ὅλοι προσπαθοῦν νά σω

θοῦν διὰ τῆς φυγῆς.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ὁμως χύνεται σάν γεράκι καταπάνω τους. Οἱ τρομακτικές γροθίες του ἀρχίζουν νά σπέρνουν τὸν ὄλεθρο σὲς τάξεις τους. Κάθε γροθιά κι' ένας συμμορίτης πέφτει δογγώντας ἔξω ἀπὸ τὴ σιδερένια πόρτα. Μένουν ἀσάλευτοι. Χωρὶς αἰσθήσεις.

Ὁ φρουρὸς ἀπ' τὸ φυλάκιο, σημαίνει: συναγερμό. Συλλογίζεται πὼς ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ τὴν προδοσία του.

Ὅταν ὠστόσο τὸ ἀπόσπασμα τῶν φυλακῶν βγαίνει: ἔξω, κανεὶς συμμορίτης δὲν ὑπάρχει ὄρθος. Καὶ οἱ δώδεκα εἶναι: ξαπλωμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ Πλανητάνθρωπος ὁμως, δὲν ὑπάρχει πουθενά.

Ὁ Πῆτερ ἀνησυχεῖ

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ὁλόκληρη ἡ Ἀμερική διαβάζει με ἀνακούφισι, γιὰ τὴν ἐκτέλεσι: τοῦ «ἀρχοντος τῶν κατασκόπων», ὅπως τὸν ἀπεκαλοῦν οἱ ἐφημερίδες. Περιγράφουν τὴν ἀπάθειά του καὶ τὴν περὶφρόνησι: πού ἔδειξε μπροζυμίσκος οἱ πομ μπλί: το με οὐγγ' οὐμὸν κρη κρη: κρη: κὸ ρεύμα τὸν συντάραξε, οὐρλιάξε ἀπὸ τοὺς πόνους. Ύστερα ἀμέσως, ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο κι' ἀπόμεινε νεκρός.

Τὸ ἴδιο βράδι, στὸ σπίτι τοῦ ἀστυνόμου Ραῖυ Κόλλινς,

Οι προσωπιδοφόροι ρίχνονται στ' αυτοκίνητο.

έχουν γιορτή. Έορτάζει ο Ίδιος την προαγωγή που πήρε, για την τελευταία, μεγάλη επιτυχία του.

Η μουσική παίζει εὐθυμα. Δεκάδες ζευγάρια χορεύουν, στριφογυρίζοντας ανέμελα. Μόνο η Ντάινα Κόλλινς, ή δμορφή κόρη του αστυνομίου, δεν έχει διαθέσι για χορό. Κάθε τόσο βρίσκει τρόπο να γλυστρήσει κρυφά, έξω στη μεγάλη θεράντα.

Εκεί βγαίνει: και τώρα και παίρνει θαθείες αναπνοές, γεμάτη ανακούφιση. Το βλέμμα της, όλο λαχτάρα, καρφώνεται στον ούρανό. Λες και κάτι περιμένει: ότι μπορεί να

έρθη από εκεί πάνω.

Αντί γι' αυτό όμως, ακούει μιὰ γνώριμη, αγαπημένη φωνή, πίσω από την πλάτη της:

— Πόσα είναι, Ντάινα;

Γυρίζει μ' ένα επιφώνημα χαρούμενης έκπληξης. Κοντά της στέκεται ο Πήτερ χαμογελαστός.

— Με τρόμαξες!, του λέει τρυφερά. Τι έννοιες, «πόσα είναι»;

— Μου φάνηκε πώς μετρούσες τ' αστέρια!

Η Ντάινα γελάει με τὸ κρυστάλλινο γέλιο της.

— Περίμενα πώς θα έρθης!, του αποκρίνεται κυτ-

τώντας τον στα μάτια. Γι' αυτό κυττούσα στον κύρνο!

—Νά μην τὸ ξανακάνης! τῆς λέει εὐθύμα. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ δῆς νάρχωμαι ἀπὸ κεῖ πέρα. Τὶς ἰδιαιτέρες ἱκανότητες ποὺ μοῦ χάρισαν, δὲν ἔχω διακείμενα νὰ τὶς χρησιμοποῶ, παρὰ μονάχα γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ εἶναι ταγμένες!

— Καὶ πότε ποὺ βρέθηκες ἐδῶ πάνω; Ἀπὸ ποῦ ἦρθες;

— Σκαρφάλωσα ἀπὸ τὴν περιτοκλάδα, σὰν τοὺς παλινοὺς ἱππότες!

Γελοὺν καὶ οἱ δυὸ χαρούμενα. Ἐμφανικὰ ὅμως ὁ Πῆτερ σο βαρεύεται. Κυττάζει μ' ἓνα παρὰξενό βλέμμα τὴ Ντάινα. Εἶναι στιγμιαίو αὐτὸ τὸ βλέμμα καὶ ὅμως ἐκεῖνη τὸ ἀντιλαμβάνεται.

— Τὶ σοὺ συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ: ἐκπληκτῇ.

— Τίποτα, μουρμουρίζει. Μόνο... καὶ σταματᾷ.

— Τ' εἶναι; Πές μου!

— Δὲν ξέρω... Ἐχῶ ἓναν ἀάριστο φόβο, Ντάινα! "Ἡθελα νὰ σοὺ πῶ νὰ προσέχης πολὺ καὶ νά... νά... "Ἀς πούμε, νὰ μὴ θγαίνης μονάχη σου, ἐδῶ στὴ βεράντα! Τόξε-ρα πὼς θὰ θγαίνης γι' αὐτὸ ἔρθε!

— Πῆτερ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Τώρα πιά τέλειωσαν ὅλα! Τὶ νὰ φοβόμαστε; Ἐκεῖνος δὲν ζῇ πιά!

Ὁ Πῆτερ τῆς πιάνει τὸ χέρι μὲ θερμῇ. Λέει ἀποφασιστικά:·

— "Ἀκου:: Διάβασες στὶς ἐφημερίδες, γιὰ τὴν περιφρό-

— Ὁ ἐχθρός μας δὲν εἶναι μέσα στοὺς φερετρό του, Πάτ!

νης: πούδειξε, μπρός στον θάνατο;

— Ναί... Μά, Πήτ...

— "Ακουσε! Καί τις δυο φορές πού συναντηθήκαμε, τὴ μὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ὑποχθόνιο ἄντρο καὶ τὴν ἄλλη, τότε πρὸ τὸν κρατοῦσα στὸν ἀέρα στὸ γραφεῖο του, εἶδα τρελὰ πρόμο στὶς κόρες τῶν ματιῶν του!... Καὶ τότε ἀπλῶς βρυσκόταν σὲ κίνδυνο! Μοῦ φαίνεται: ἀφύσικο νὰ δείξη τέτοια στάσι: ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του...

— Μπορεῖ νὰ τὸ πῆρε ἀπόφασι..., λέει: ἡ Ντάινα μὲ κάποια ἀνατριχίλα. Ξέρεις, πολλές φορές οἱ μελλεθάνατοι, στὴν ἀπελπισία τους, γίνονται γενναῖοι! "Ἐχω ἀκούσει νὰ τὸ λέη ὁ πατέρας...

— Ναί... Κι' ἴσως ἔχει δίκιο. Ἀσφαλῶς ὅλ' αὐτά, δὲν εἶναι: τίποτα παραπάνω ἀπὸ τὴν ἰδέα μου... Μὰ ἀνέτη δική μου ἰδέα... Κι' ὅμως ἐσύ, Ντάινα..., πρόσεχε! Μοῦ δίνεις τὸν λόγο σου πὼς θὰ προσέχης;

— Μὰ ναί, Πήτερ! Τὶ παράξενος πού εἶσαι: ἀπόψε! Δὲν σὲ ξανάδα ποτὲ νὰ φοβάσαι!

— "Ἰσως ἐπειδὴ δὲν φοβάμαι γιὰ μένα!, τῆς λέει. Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγω.

— Τόσο γρήγορα; φωνάζει: μ' ἀπογοητεύει ἡ κοπέλα.

— Ναί... "Ἐχω κάτι: ἂν κάνω... Κι' ἐσύ... "Ἐσύ, δὲν θὰ ξαναβγῆς στὴ θεράντα ἀπόψε! Ναί;

— Πολὺ καλὰ, Πήτ! "Α-φοῦ τὸ θές!

Ὁ λυγερόκορμος νέος περνάει τὸ κορμὶ του ἔξω ἀπὸ τὸ περβάζι τῆς θεράντας. Γλαστράει: ἀνάλαφρα, στὰ κλαδιά τοῦ κισσοῦ καὶ βρίσκαται: στὸν δρόμο. Ἡ Ντάινα τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο ἀγάπη, ὅσπου χάνεται.

Στό... νεκροταφεῖο

Ο ΠΑΤΙΑΤΡΑΚ Βρί-

σκαται: στὰ πολὺ μεγάλα του κέφα. Ἀπὸ τὸ πρωῒ, πού δι-άβασε τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ φοβεροῦ κατασκόπου, ἔχει ἡσυχάσει: τελείως. "Ἐχει ξαναβρῆ τὴν παλιά του διάθεσι. Τριγυρίζει: στὸ σπιτί: πάνω-κάτω, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σταθῇ σ' ἓνα μέρος. Συνεχῶς κελαϊδᾷ... σὰν καρδερίνα. Λέει: τραγουδιστὰ σὲ δικό του... ἀρλουμποειδῆ σκοπό, δικά του ἐπίσης στιχάκια:

«Τὶ καλὰ πού θᾶνα: ἀπὸ δῶ καὶ πέρα!

Κεῖνος ὁ... μαντράχαλος, πῆγε στὴν ὀργή!

Δὲν θὰ θέλῃ πιά ὁ Πήτ, τσάρκες στὸν ἀέρα

καὶ τὰ πεδαράκια μου, θὰ πατοῦν στὴ γῆ!

Θὰ τρυπῶ τὶς σάβες μου, σὰν τὸν κόσμον ὅλο.

Δὲν θὰ μὲ τραβοκοποῦν ἀπὸ δῶ κι' ἐκεῖ!

Τέρμα τὰ σουλάτσα πιά... στὸν οὐράνιο θόλο

κι' ἔτσι θάχω πάντα... κα-

θαρό δρακί!
Τρά - λαράμ ταραμ - τὰμ
τάμ!»

Κοντοστεκέται με γουρλωμένα μάτια και αυτοθαυμάζεται:

— Για βάστα!, λέει. Είδες τι ώραία που τὰ ταίριαξα; Τὸ λοιπόν, νὰ ξέρης ὅτι σίγουρα ἔχω ἀπὸ κείνο, που τὸ λένε «φλέβα»! Φλέβα ποιητική! Μωρὲ πρέπει νὰ τὸ γράψω, νὰ μὴν τὸ δεχάσω! Θὰ τρελλαθῇ ὁ Πήτ, καθὼς φοβάει: καὶ γὰρ ποίησι!... Γιὰ δὲς, φίλε μου! Κι' οἱ ὁμοιοκαταληξίες εἶναι: ὅλες ταιριασμένες, στὴν τρίχα! Καὶ τὸ «ὄλο» πάει μετὰ τὸ «θόλο» καὶ τὸ «έκει», ἔρχεται γάντι μετὰ τὸ «δρακι»!

Κυττάζει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπει τὸν ἀδελφὸ του στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα. Τρέχει ἐνθουσιασμένος καὶ θυγαίνει: νὰ τὸν προλάβῃ.

— Πήτ!, τοῦ λέει λαχανιασμένος. Ἐγραψα ἕνα ποίημα, ἄλλο νὰ στὸ λέω κι' ἄλλο νὰ τὸ ἀκούσης! Ἐνα σωστὸ ἀριστούργημα! Σατυρικό βεβαίως, ἀλλὰ ὀπωσδήποτε ἀριστούργημα. Θὲς νὰ τ' ἀκούσης;

— Γιατὶ ὅχι; ἀπεκρίνεται χαμογελώντας ὁ δίδυμος ἀδελφός του. Ἀν ἔρθῃς μαζί μου ὡς ἐκεῖ που θέλω νὰ πάω...

— Ἀκου λόγα!, φωνάζει ὁ Πατατράκ προθυμότατα. Καὶ γὰρ νὰ μὴν ἔρθω; Ὁπου θὲς ἔρχομαι!... Περπατητά, βεβαίως! Ἐτσι;

— Περπατητά, Πάτ!

— Πάμε τότε! Ἐτσι σ' ἀκολουθῶ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου! Μακρυὰ ἀπὸ... λουπικ κι' ἀπὸ βουτιές! Πὲς τὴν ἀλήθεια, Πάτ:: Δὲν εἶχες νοσταλγήσῃ, νὰ περπατήσης καὶ μιὰ στάλα σὰν ἄνθρωπος;

— Ἀμέ, πῶς!, ἀπαντᾷ ὁ Πήτερ. Κι' ἐμένα μ' ἀρέσει! Δὲν ρωτᾷς που πάμε, Πάτ;

Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ δυὸ ἀδελφία ἔχουν ξεκινήσει πιά.

— Πφ!, κάνει ὁ Πατατράκ περιφρονητικά. Καὶ τί με νοιάζει: που πάμε; Ὅπου βγάλε: ἡ ἄκρη! Ὅπου σ' ἀρέσει ἐσένα, ἀδελφούλη μου! Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει: τόσα ώραία μέρη! Διάλεξε ἕνα που νὰ σοῦ κἀνὴ κέφ: κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντά!

— Πάμε στὸ νεκροταφεῖο!, λέει ἀπαθῶς ὁ Πήτερ.

— Μωρὲ ὅπου νάνα:, σοῦ λέω!, φωνάζει θριαμβευτικά ὁ Πατατράκ. Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τὸ νεκροταφεῖο, πάμε στὸ νεκρο... στὸ νεκρο...τα...

Ὁ κωμικὸς νέος σταματᾷ, ξαφνικὰ μαρμαρωμένος. Ὅλη του ἡ εὐθυμία φτερουγίζει: σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ μάτια του γίνονται τριδιπλά ἀπὸ τὸ γούρλωμα. Χλωμαίνει.

— Πού... πού... που εἶπες, Πήτ; ψελλίζει τρέμοντας.

— Στὸ νεκροταφεῖο!, ξαναλέει χαμογελώντας ὁ ἀδελφός του.

Ὁ Πατατράκ ξύνει τὸ κεφάλι: του ἀμήχανα κι' ὕστερα ρωτᾷει:

— Νεκροταφείο, Πήτ, δὲν εἶναι... κεῖ πέρα πού θαβόυνε τοὺς πεθαμένους;

— Ἐκεῖ πέρα εἶναι!

— Καὶ τί δουλεῖα ἔχουμ' ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸ μέρος; ρωτᾷ: τρομαγμένος ὁ δόλιος Πατατράκ. Μὴ δὲ εἵμαστε καταζώντανοι;

— Εἵμαστε καὶ θὰ εἵμαστε, Πάτ! Θέλω ὅμως νὰ ψάξω νὰ βρῶ κάτι καὶ σὲ θέλω, νὰ προσέχης σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μήπως φανῇ κανένας...

— Καί... καὶ ποῖος μπορεῖ νὰ φανῇ σ' ἓνα νεκροταφείο; ρωτᾷ: πάλι ὁ Πατατράκ πανιασμένος. Ἀφοῦ εἶναι ὅλοι... τέξα ἐκεῖ μέσα!

— Ἐννοῶ κανένας φύλακας, τοῦ ἐξηγεῖ ὑπομονετικῶς ὁ Πήτερ, καὶ ξεκινᾷ: ξανά. Ἐλα, Πάτ. Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Δὲν φαντάζομαι νὰ φοβᾷσαι;

Ὁ Πατατράκ τὸν κυττάζει προσδλημένος.

— Νὰ φοβᾷσαι; λέει κατὰπληκτος. Ποῖός; Ἐγώ; Ἐδῶ ἐμεῖς, παιδί μου, φάγαμε τοὺς κατασκόπους μὲ τὸ κουτάλι! Τοὺς πεθαμένους θὰ φοβηθῶ τώρα;

— Εἶπα κι' ἐγώ!

— Ὅχι ἀλλά... Θὰ προτιμοῦσα νὰ γυρίσω σπίτι!

— Καὶ γιατί;

— Ἔτσι... Δηλαδή... Νά: Θέλω νὰ γράψω τὰ στιχάκια πού σοῦλεγα, νὰ μὴν τὰ ξεχάσω! Κρίμας εἶναι νὰ πάνε χαμένα!

— Πές μου τα ἐμένα καὶ θὰ στὰ θυμηθῶ. Ξέρεις ὅτι

δὲν ξεχνῶ ποτέ μου στίχους!

— Ἀχ! Ναί!, ἀναστενάζει ὁ Πατατράκ ἀπογοητευμένος. Αὐτὸ τὸ κακὸ τόχεις! Ἀντε, πάμε λοιπόν! Βρέ, τί παθαίνω, γιὰ νᾶμαι γενναῖος!

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς τὸ ποίημα;

— Ποιὸ ποίημα; Πάει! Τὸ ξέχασα!

Ὁ χαμένος νεκρὸς

ΤΑ ΔΥΟ ἀδελφὰ περπατοῦν σιγὰ-σιγὰ ἀνάμεσα στοὺς λευκοὺς σταυροὺς τῶν μνημάτων. Ὁ Πήτερ πᾶει μπροστὰ κι' ὁ Πατατράκ τὸν ἀκολουθεῖ ἕνα δῆμα πίσω. Κρατᾷ: καὶ τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του σπασμωδικὰ καὶ τρέμει ὀλόκληρος.

Ἡ νύχτα εἶναι ἀφέγγαρη καὶ κατασκότεινη. Μόνο οἱ ἄσπροι σταυροὶ ξεχωρίζουν ἀχνὰ μὲς στὴ μαυρίλα:

— Πάτ, φοβᾷσαι; Τρέμεις ὀλόκληρος!

— Ὅχι, παιδί μου!, ψελλίζει ὁ Πατατράκ. Κρυώνω!

— Περίεργο! Κι' εἶναι ζεστὴ ἡ νύχτα!

— Ὅταν εἶσαι παγωμένος ἀπὸ μέσα, τί νὰ σὲ ζεστάνῃ ἀπ' ἔξω!, λέει αὐτὸς μ' ἀπόγνωση.

Ὁ Πήτερ ἄξαφνα στέκεται. Κυττάζει ὀλόγυρα σμίγοντας τὰ φρύδια, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ, μὲς στὸ σκοτάδι.

— Μου φαίνεται πώς φτάσαμε, ψθυρίζει σαν να μιλάει στον εαυτό του. Άριστερά από τον τάφο του ευεργέτη Θωμά Τράμπλιν... Έδώ είναι αυτός ο τάφος! Καμμιὰ είκοσαριά μέτρα άριστερότερα...

Προχωρεί προς τὸ μέρος που είπε, σέρνοντας μαζί του και τον Πατατράκ. Μ' ένα κλεφτοφάνaro φωτίζει μερικά μέτρα μπροστά του. Ή λεπτή, φωτεινή δέσμη, χαϊδεύει ανάλαφρα δυο ταφόπετρες και σταματάει σ' ένα νεοσκαμμένο τάφο. Έχει ένα σταυρό χωρίς δυο.

— Έδώ είναι!, λέει με παράξενη φωνή. Στάσου, Πάτ, πιο κει και κύττα ολόγυρα. Άν δής τίποτα να κουνιέται, μίλησέ μου.

Τά δόντια του καημένου του Πατατράκ, χτυπάνε από φόβο.

— Μή... μή μου λες τέτοια πράματα, Πήτ!, ψελλίζει κομπιαστά. Δεν θέλω ούτε να τὸ σκέπτωμαι πώς μπορεί να... κουνηθῇ κάτι. Έδώ μέσα!...

— Μπορεί να κάνη καμμιὰ βόλτα ο φυλακας! Μην κάνης έτσι, Πάτ! Άν φονταζόμουν πώς θα φοβόσουν τόσο πολύ, δεν θα σ' έπαιρνα μαζί μου!

— Άχ! Γιατί να μη τὸ φανταστῆς!, αναστενάζει ὁ Πατατράκ μ' άπελπισία. Πάει τώρα! Έτσι και δώ τίποτα να κουνιέται... Ξέγραφέ με! Κάνε γρήγορα, Πήτ!

Ο Πήτερ σκύβει και με τις φούχτες του αρχίζει να παραμερίζη τὸ χώμα που σκεπάζει

τον τάφο. Είναι τόσο πολύ φρέσκο κι' ανάλαφρο, που τον κάνει ν' άνησυχή και να διαζέται περισσότερο. Σ' ένα τέταρτο τῆς ώρας, έχει φτάσει στο σκέπασμα τῆς κάσας. Τὸ καθαρίζει από τὰ χώματα με νευρικές κινήσεις. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά. Τὸ τραβάει κι' εκείνο άνα σηκώνεται χωρίς καμμιὰ δυσκολία. Είναι ξεκάρφωτο!

Ο Πήτερ μ' ὅλο πὸν περιμένε αὐτὸ πὸν θάδρισκε, δεν μπορεί να κρατήση ένα μικρὸ ἐπιφώνημα φρίκης.

Τὸ φέρετρο είναι άδειο! Τὸ πτώμα τοῦ άρχοντα τὸν κατασκόπων, πὸν έπρεπε να ὑπάρχη έδώ μέσα, έχει κάνει φτερά.

Ο Πατατράκ πὸν άκούει τῆ φωνῆ του, τρέχει κοντά του άλαφιασμένος.

— Τί τρέχει, Πήτ; ψελλίζει παγωμένος. Μή... φοβάσαι! Δεν κουνήθηκε τίποτα!

— Ο έχθρός μας, δεν είναι μέσα στο φέρετρό του, Πάτ!, λέει ὁ Πήτερ μ' άπελπισία. Τους ξεγέλασε δλους! Δεν πέθανε στ' αλήθεια! Βρίσκεται στη ζωή, έτοιμος πάλι να σκορπίση τὸν δλεθρο και τὸν θάνατο!

— Ποιός, Πήτ; Ο... ὁ... ὁ..., κάνει ὁ άμοιρος Πατατράκ κι' ούτε τολμάει να προφέρη τῆ λέξι πὸν σκέπτεται.

— Αὐτός!, άποκρίνεται ὁ άδελφός του. Γι' αὐτὸ σ' έφερα μαζί μου, έδώ! Φοβόμουν να σ' αφήσω μόνο σου στο σπίτι!... Τὸ εἶχα καταλάβει, μ' ὅλο πὸν άκόμα δεν

μπορώ να καταλάβω το «πώς»...

Ξαφνικά ανατινάσσεται.

— Πρέπει να ειδοποιήσω τον κ. Κόλλινς!, λέει. Φοβάμαι για τη Ντάινα! Έλα!

— Πού θά πάμε, Πήτ; Ξέχασες τον τάφο ξέσκεπο!

— Δεν χρειάζεται να σκεπαστή πιά!...

Κι' ο Πήτερ στέκεται μια στιγμή ακίνητος. Τα μάτια του γυαλίζουν παράξενα ιές στη νύχτα, καθώς συγκεντρώνει τη σκέψη του μ' επιμονή. Ύστερα, ξαφνικά, αρχίζει να βγάξει τα ρούχα του. Τα φοράει σαν άστραπη από την άναποδη. Τώρα δρίσκεται με τη γαλάζια έφαρμωστή φόρμα του Πλανητανθρώπου.

Ο Πατατράκ που τον βλέπει έτσι, γίνεται κίτρινος σαν το λεμόνι.

— Πήτ!, ψελλίζει έντρομος. Δεν θ' αρχίσουμε πάλι τα ίδια; Ή; Όχι, Πήτ! Μή! Προτιμώ τό... νεκροταφείο χίλιες φορές, παρά εκεί πάνω!

— Έλα, Πάτ! Μή φοβάσαι! Δεν θά πάμε μακριά. Σε δυό δευτερόλεπτα θάχαυμε φτάσει!

Κι' αρπάζει τον αδελφό του στα χέρια σαν πούπουλο,

ένώ εκείνος... λιποθυμεί! Τότε ο Πλανητάνθρωπος τινάζει τα πόδια του όρμητικά και το ύπεροχο κορμί του ύψώνεται με ίλιγγώδη ταχύτητα προς τον ούρανό. Σε έλάχιστα δευτερόλεπτα έχει φτάσει πάνω από τό σπίτι του άστρινόμου Κόλλινς.

Με την καρδιά γεμάτη άγωνία, παρατηρεί μιά άσυνήθη κίνησι σ' αυτό. Τα φώτα της γιορτής έχουν σβύσει στο σαλόνι. Άστυφύλακες μπανδογαίνουν τρέχοντας στην κεντρική είσοδο. Στο έπάνω πάτωμα είναι μόνο ένα παράθυρο φωτισμένο.

Ο Πλανητάνθρωπος φτερουγίζει και προσγειώνεται σ' αυτό. Κυττάζει μέσα με λαχτάρα.

Ο πατέρας της Ντάινα είναι καθισμένος μπροστά στο γραφείο του. Κρατάει τό κεφάλι του μ' άπελπισία στα δυό του χέρια. Κι' άξαφνα μευρυμυρίζει:

— Φτωχό μου παδί! Μικρούλα μου, άγαπημένη Ντάινα! Αυτή τη φορά σ' έχασα για πάντα! Ά, τέρας! Αυτός δεν είναι άνθρωπος! Είναι ό ίδιος ό σατανάς!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Άπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Άποκλειστικότητα. Γενικοί Έκδοτικοί Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΤΟΝ**

Μικρό

"Ηρωα

Οι ηρωϊκές περιπέτειές του γοητεύουν και ένθου-
σιάζουν. Κάθε τεύχος και καλύτερο από τὸ προη-
γούμενο.

Πρωί - πρωί κάθε Τρίτη καὶ Σάββατο στὸν ἐφη-
μεριδοπώλη σας ἢ στὸ περίπτερο γιὰ νὰ προλάβετε
νὰ ἀπολαύσετε

τὸν *Μικρὸ "Ηρωα*

Τὸ καλύτερο περιοδικὸ γιὰ νέους καὶ γιὰ νέες.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

"Ετος 1ον — Τόμος 1ος — 'Αριθ. τεύχους 3 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
'Επιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Συνδρομαί έσωτερικαύ:	Συνδρομαί έξωτερικαύ:
'Ετησία δραχ. 100	'Ετησία δολλάρια 4
'Εξάμηνος » 55	'Εξάμηνος » 3

'Η άγωνία στό κατακόρυφο!
'Η δράσις, πραγματικός καταπέλτης!
Τό μυστήριο σ' όλο του τό μεγαλειό!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ!

Κι' ό Πατατράκ σέ... τρελλές φόρμες!
Μη χάση κανείς τό έρχόμενο τεύχος μας:

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ!

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣΟΑ

ΣΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ Ο ΕΜ ΤΩΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΩΝ ΔΕΙΣΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕΙ
ΩΑ: ΑΥΤΟΣ ΤΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ ΑΥΤΕΣ...

ΠΟΛΛΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΤΟΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ!

ΝΑΙ! ΘΑ ΒΑΡΙΟΥΧΤΑΙ ΚΑ ΒΛΕΠΟΥΝ
ΟΛΟ ΤΑ ΙΔΙΑ ΔΡΟΣΟΠΑ!

ΦΥΣΙΚΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ ΟΙ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑ ΞΕΡΟΥΝ ΠΩΣ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΝ ΕΙ-
ΧΑΝ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ
ΤΗΣ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ.

ΚΑΙ.

ΝΤΟΝ ΦΛΗΤ, ΚΑΡΟΛ ΜΠΡΑΝΤ!
ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ, ΟΙ ΓΚΡΟΥΛ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.